

NYHEDSORIENTERING JUNI-JULI 2021: Afghanistan ved en korsvej

Download (PDF, Unknown)

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale ved Schiller
Instituttets videokonference
den 26.-27. juni 2021**

På engelsk:

PDF: The Emergency Measures Which Must Be Taken Now!
(larouchepub.com)

HTML: The Emergency Measures Which Must Be Taken Now!
(larouchepub.com)

Links til de tre kommende

internationale videokonferencer: 1. Ingen klimapanik: byg infrastruktur; 2. Afghanistans fremtid og 3. Lyndon LaRouches økonomiske principper

1. Der er ingen 'klima-nødsituation' – Anvend videnskab og udviklingsprincipper for at stoppe strømsvigt og død. Se videoerne her fra den 24. juli.

2. Afghanistan: Et vendepunkt i historien – Efter den mislykkede æra med regimeskifte. Lørdag den 31. juli kl. 16 dansk tid. Læs mere.

3. På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971: Nå så er du endelig villig til at lære økonomi? Lørdag den 14. august 15 – 20 dansk tid. Læs mere.

POLITISK ORIENTERING den 23. juli 2021:

Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Schiller Institutet · Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Oversvømmelser: Mod Moder Naturs luner hjælper kun udbygning af infrastrukturen (Nu med dansk oversættelse)

Mod Moder Naturs luner hjælper kun udbygning af
infrastrukturen.

Af Alexander Hartmann

Efter den forgangne uges katastrofale regnskyl, der kostede over hundrede mennesker livet i Eifel og Rheinland og udslettede hele landsbyer i styrtfloder, fremkom der, som forventeligt, straks alle mulige røster, der gjorde de

“menneskeskabte klimaændringer” ansvarlige for katastroferne og krævede endnu stærkere forholdsregler for at nedsætte CO₂-udslippet.

Det er dog en kendsgerning, at der også tidligere har forekommet oversvømmelser, tørke og andre ekstreme vejrforhold, og der vil fortsætte med at gøre det i fremtiden, med eller uden klimaændringer. Den hidtil værste oversvømmelse i Mellemeuropa, den såkaldte Magdalene-oversvømmelse, fandt sted i 1342, altså længe før forøgelsen af CO₂-mængden i atmosfæren.

Dengang stod vandet inde i domkirkerne i Würzburg og Mainz, og langs Rhinen, Main, Weser og Elben overskylledes byerne af vandmasserne, og tusindvis af mennesker mistede livet.

Naturligvis skal de ramte mennesker have hjælp så hurtigt som muligt, og de påkrævede midler skal stilles til rådighed omgående. Genopbygningen af infrastrukturen skal sørge for, at de ramte virksomheder også genopbygges, så at folk i området får deres arbejdspladser og dermed deres eksistensgrundlag tilbage. Målet må være, at det skal gå de ramte mennesker bedre efter genopbygningen end før katastrofen.

Men først og fremmest må vi drage de rigtige konsekvenser af katastrofen, så at vi er bedre forberedte på tilsvarende situationer i fremtiden. Om sådanne naturfænomener, som vi altid må regne med muligheden af, udvikler sig til katastrofer, afhænger først og fremmest af, om menneskene har anskaffet sig den nødvendige infrastruktur i tide, der gør det muligt at bestride dem. Vi har ikke brug for et diffust “klimaværn”, men for konkrete forholdsregler til beskyttelse af menneskene.

For at opnå dette, må mennesket, selv om dette ikke behager De Grønne, gribe ind i naturen. I den uberørte natur er mennesket udleveret til naturens nåde; alle civilisationer beror på, at mennesket omformer naturen og gør sig stadig mere uafhængigt

at dens luner.

Netop det har vi gjort alt for lidt af i de sidste årtier, især under indflydelse af den grønne ideologi, men også under påvirkning af spareapostlenes "balancerede budget", af profeterne for "de frie markeds kræfter", af finansspekulanterne og Davosmilliardærerne. I stedet for at opbygge, sparede man, og man opgav og ødelagde tilmed værdifulde indretninger – som for eksempel kernekraftværker – i miljø- og klimabeskyttelsens navn og erstattede dem med vind- og solkraftværker, der først for alvor overlader vor energiforsyning til naturens luner.

Rent faktisk er én af de værste katastrofer, der kan ramme os, et vidtstrakt og længevarende nedbrud af strømforsyningen, hvis følger langt il overgå den forløbne uges oversvømmelseskatastrofe. Alligevel skal her efter kernekraftværkerne nu også kulkraftværkerne nedlægges og udbygningen af den omskiftelige og upålidelige "vedvarende" energi fremskyndes og udvides.

EU's Klimapakke

Blandt de drivende kræfter for denne politik finder man ikke mindst den Europæiske Kommission med dens overhovede, præsident Ursula von Leyen. Hun har netop fremlagt nye planer til beskyttelse af klimaet, den såkaldte "Klimapakke". I hovedsagen drejer det sig om, at handelen med CO2-udslip ikke blot skal anvendes på udslip fra industrien, men også på trafik, fly, bygninger og endnu mere.

Forkvinden for borgerretsbevægelsen Solidarität, Helga Zepp-LaRouche, kommenterede meget rammende denne pakke den 15. juli på sit internationale internetforum således: Af disse forslag er det ene mere forrykt og uigennemførligt end det andet... Når man ser nærmere på det, vil det føre til et altoverskridende bureaukrati, til ufattelige regler... det bliver et

fuldstændigt mareridt. Og som endeligt resultat, så bliver alting meget dyrere. Det gør produktionen dyrere. Det vil ruinere de energiintensive industrier. Det vil gøre det at bo i et hus utåleligt dyrt. Det er et fuldstændigt vanvittigt forslag.”

For eksempel vil EU-kommissionen fra 2036 af stoppe salg og fremstilling af forbrændingsmotorer; fra da af skal kun “CO2-frie” nye køretøjer tillades. “Det kommer ikke til at fungere” understregede Helga Zepp-LaRouche, “for at bygge denne form for alternative energikilder i form af solfangere og vindmølleparker, vil man for Europa sådan groft taget have brug for et ekstra område mindst af Portugals størrelse. Hvor vil de tage det fra? Fra byerne? Fra landbruget? Fra skovene? Hvor vil de få al den plads fra? Der er vanvittige forslag om at opføre sådanne vindmølle- og solcelleparker i Afrika og transportere strømmen til Europa.”

Denne “Klimapakke” fra EU, konstaterede hun, kunne kun være udtænkt af folk, “der ikke har nogen interesse i mennesker, for hvem udviklingslandenes udvikling er komplet ligegyldig, men som vil fortsætte det koloniale system.

Her kritiserede hun i særlig grad Mark Carney, FN’s klimabeskyttelsesrepræsentant og tidligere chef for Bank of England, som havde foreslået at købe CO2-udledningsrettigheder af den tredje verdens lande, hvis disse ellers vil forpligtige sig til at give afkald på økonomisk udvikling og udvikling af landbruget. Rent faktisk eksisterer der allerede en sådan aftale mellem Norge og Gabon, hvor Gabon har forpligtet sig til at give afkald på en fortsat udvikling af sine regnskove – der udgør 90% af landets areal. De må ikke udvikle deres egne ressourcer og skal endda lade landbrugsområder springe i skov; til gengæld får de latterlige 150 millioner euro over 10 år.! Helga Zepp-LaRouche: “Jeg finder dette absolut afskyeligt og håber, at flertallet af Jordens mennesker vil sætte deres berettigede vilje igennem og kræve deres ret til udvikling.”

Hun henviste til de menneskers hykleri, der bebrejder andre regeringer deres overtrædelser af menneskerettighederne, men selv vil berøve hele kontinenter retten til udvikling. "Når man hele tiden befinder sig på tærsklen til at dø, fordi man ikke har nok at spise, ikke har noget rent vand, så er det efter min mening den største krænkelse af menneskerettighederne, man kan forestille sig. Der er ingen frihed, for når man må kæmpe hver dag for bare at overleve endnu en dag, så kan man ikke tale om frihed."

Hungersnød for klimabeskyttelse?

Hvor forkastelig denne politik egentlig er, viser et kik på den globale ernæringsituation: Godt 800 millioner mennesker på Jorden er underernærede, og allerede i april advarede direktøren for Verdensernæringsprogrammet (WFP), David Beasley, om, at tallet på de mennesker, der er umiddelbart truede af sultedød – ikke mindst på grund af de økonomiske følger af COVID-pandemien – vil kunne nå 260 millioner allerede i dette år.

Kun en kraftig forøgelse af fødevareproduktionen, især i de underudviklede lande, kan løse dette hungerproblem. Og alligevel vil EU-kommissionen sænke fødevareproduktionen inden for rammerne af deres program "Farm to Fork" ("fra gård til bord") i klimabeskyttelsens navn, og det ikke blot inden for EU, men også i leverandørlandene og om muligt endda i hele verden. Dette ville så rent faktisk være en "menneskeskabt katastrofe": en bevidst fremkaldt massedød."

Helga Zepp-LaRouche henvendte sig derfor i sit forum til alle seere: "Jeg vil godt bede jer alle sammen: Lad være med bare at være passive tilskuere! Det er faren ved en ny fascisme: Økodiktatur er et mildt ord for det, som disse folk har på sinde, og det må besejres, før det virkelig kan ødelægge hele verden og civilisationen."

Alternativet

Også hungersnøden kan undgås. I stedet for at ofre menneskene af hensyn til "Klimabeskyttelsen" burde vi koncentrere os om det store projekt: at overvinde fattigdommen, farsoterne og sulten i verden. Til det formål må der skabes godt 1,5 milliarder nye arbejdspladser i hele verden, begyndende med sundhedssektoren, for at forsyne alle mennesker med tilstrækkelig føde, rent drikkevand og elektricitet. Og til det formål må industriproduktionen fordobles inden for næsten alle områder i hele verden – en stor mulighed for at genopbygge og modernisere vor egen økonomi og atter få den op i den økonomiske verdensklasse.

Kina og Rusland er gået med i Bælte- og Vej-initiativet (BRI) i den retning. Det er påtrængende nødvendigt, at Tyskland og Europa tager del i det fremfor at forfølge en konfrontationskurs mod Rusland og Kina, der først og fremmest skader os selv og kan drive verden ud i en nuklear konflikt. Verden har brug for traktorer frem for kampvogne!

(Alexander Hartmann er chefredaktør for ugebladet Neue Solidarität og delstatsformand for BüSo Hessen. Han er kandidat i Wiesbaden til valget til den tyske forbundsdag.)

Billede: Romaine, CC0, via Wikimedia Commons

Afghanistan ved en korsvej:

Kirkegård for imperier eller begyndelsen af en ny æra? af Helga Zepp-LaRouche

10. juli – Efter den hurtige tilbagetrækning af amerikanske og NATO-tropper fra Afghanistan – USA's tropper, bortset fra et par sikkerhedsstyrker, blev fløjet ud i ly af natten uden at informere de afghanske allierede – er dette land for øjeblikket, men sandsynligvis ikke længe, verdenshistoriens skueplads. Nyhederne fortsætter med at strømme ind: På jorden opnår Taliban-styrkerne hurtige territoriale gevinster i det nordlige og nordøstlige del af landet, hvilket allerede har skabt betydelig spænding og bekymring i Turkmenistan, Usbekistan og Tadsjikistan, og de har erobret den vestlige grænseby Islam Qala, der håndterer betydelige handelsstrømme med Iran. Samtidig foregår der intenst diplomatisk aktivitet blandt alle de lande, hvis sikkerhedsinteresser er påvirket af begivenhederne i Afghanistan: Iran, Pakistan, Indien, Rusland, og Kina, for kun at nævne de vigtigste.

Kan der findes en intern afghansk løsning? Kan en borgerkrig mellem den afghanske regering og Taliban forhindres? Kan terroristgrupper, såsom ISIS, der er begyndt at genvinde et fodfæste i nord, og Al-Qaida, opløses? Eller vil krigen mellem de afghanske fraktioner fortsætte og dermed udvidelsen af opiumdyrkning og eksport samt den globale trussel om islamisk terrorisme? Vil Afghanistan igen synke ned i vold og kaos og blive en trussel, ikke kun for Rusland og Kina, men endog for USA og Europa?

Hvis disse spørgsmål skal besvares i en positiv forstand, er det afgørende, at USA og Europa først besvarer spørgsmålet med brutal ærlighed om, hvordan krigen i Afghanistan blev sådan en katastrofal fiasko, en krig ført i hele 20 år af USA, den

stærkeste militære magt i verden, sammen med militærstyrker fra 50 andre nationer. Mere end 3.000 soldater fra NATO og allierede styrker, herunder 59 tyske soldater [og 43 danske soldater], og i alt 180.000 mennesker, inklusive 43.000 civile, mistede livet. Dette var til en økonomisk pris for USA på mere end 2 billioner \$ og på 47 milliarder € for Tyskland. Tyve års rædsel hvor alle sider, som det er sædvanligt i krig, var involveret i grusomheder med ødelæggende virkninger på deres eget liv, inklusive de mange soldater der kom hjem med posttraumatiske stresslidelser og ikke har været i stand til at klare livet siden. Efter ti års krig med Sovjetunionen i 1980'erne, efterfulgt af en lille pause, måtte den afghanske civile befolkning derefter lide yderligere 20 års krig med en næsten utænkelig række pinsler.

Det var klart fra starten, at denne krig ikke kunne vindes. Indførelsen af NATO's gensidige forsvarsklausul i henhold til artikel 5 efter terrorangrebene den 11. september var baseret på den antagelse, at Osama bin Laden og Taliban-regimet stod bag disse angreb, hvilket således ville retfærdiggøre krigen i Afghanistan.

Men som den amerikanske senator Bob Graham, formanden for Kongressens "Fælles undersøgelse af efterretningsaktiviteter inden og efter terrorangrebene den 11. september 2001", gentagne gange påpegede i 2014, undertrykkede de daværende sidste to amerikanske præsidenter, Bush og Obama, sandheden om hvem der stod bag 11. september. Og det var kun på grund af denne undertrykkelse, at truslen fra ISIS således blev mulig. Graham sagde under et interview i 2014 i Florida:

"Der er fortsat nogle ufortalte historier, nogle ubesvarede spørgsmål om den 11. september. Måske er det mest grundlæggende spørgsmål: Blev den 11. september udført af 19 personer, der arbejdede isoleret, som over en periode på 20 måneder var i stand til at tage de grove konturer af en plan, der var udviklet af Osama bin Laden, og omsætte den til en

detaljeret arbejdsplan, for derefter at indøve denne plan; og endelig at udføre en ekstrem kompleks række opgaver? Lad os tænke på de 19 mennesker. Meget få af dem kunne tale engelsk. Meget få af dem havde overhovedet været i USA før. De to formænd for 9/11-Kommissionen, Tom Kean og Lee Hamilton, har sagt, at de synes det er yderst usandsynligt, at disse 19 mennesker kunne have gjort, hvad de gjorde, uden nogen ekstern støtte i den periode de boede i USA. Jeg er meget enig... Hvor fik de deres støtte?"

Dette spørgsmål er stadig ikke blevet besvaret tilfredsstillende. Vedtagelsen af JASTA-loven (Retfærdighed mod statssponsorert Terrorisme – Justice Against State Sponsors of Terrorism) i USA, afsløringen af de 28 tidligere hemmeligstemplede sider i den fælles kongresundersøgelsesrapport om den 11. september, der blev holdt hemmelig i så lang tid, og retssagen, som familierne af ofre fra den 11. september førte mod den saudiarabiske regering, leverede tilstrækkelig bevis for den faktiske økonomiske støtte til angrebene. Men efterforskningen af alle disse ledetråde blev forsinket med bureaukratiske midler.

Den eneste grund til at uoverensstemmelser omkring 11. september nævnes her, er for at pege på det faktum, at hele definitionen af fjenden i denne krig faktisk var forkert fra begyndelsen. I en hvidbog om Afghanistan udgivet af BüSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet) i Tyskland i 2010 påpegede, at en krig, hvor målet ikke er defineret korrekt, næppe kan vindes, og vi krævede på det tidspunkt øjeblikkelig tilbagetrækning af de tyske styrker.

Da Washington Post offentliggjorde de 2.000 sider lange "Afghanistan Papirer" i 2019 under titlen "I krig med sandheden", burde krigen allerede den gang have været afsluttet. De afslørede, at denne krig havde været en absolut katastrofe fra starten af, og at alle erklæringer fra det amerikanske militær om de påståede fremskridt var bevidste

løgne. Undersøgelsesjournalisten Craig Whitlock, der offentliggjorde resultaterne af sin tre års forskning, herunder brug af dokumenter opnået under loven om frie informationer (Freedom of Information Act – FOIA), og udsagn fra 400 personer med førstehåndskendskab viste den absolutte inkompetence, som denne krig blev ført med.

Derefter var der de forbløffende udsagn fra generalløjtnant Douglas Lute, Afghanistan-tsaren under Bush- og Obama-administrationerne, som under en intern høring i "Det særlige ministerium for Afghanistans Genopbygning" i 2014 havde sagt: "Vi var blottet for en grundlæggende forståelse af Afghanistan – vi vidste ikke, hvad vi gjorde... Hvad forsøger vi at gøre her? Vi havde ikke den fjerneste opfattelse af, hvad vi foretog os... Hvis det amerikanske folk kendte til omfanget af dette funktionssvigt... hvem ville sige, at det hele var forgæves? "

Efter at disse dokumenter blev offentliggjort, skete der intet. Krigen fortsatte. Præsident Trump forsøgte at bringe tropperne hjem, men hans forsøg blev i det væsentlige undermineret af det amerikanske militær. Det er først nu, når prioriteten er skiftet til Indo-Stillehavet og til indeslutningen af Kina og Rusland, at denne absolut meningsløse krig blev afsluttet, i det mindste hvad angår udenlandske styrkers deltagelse.

11. september bragte ikke kun verden Afghanistan-krigen, men også Patriotloven (Patriot Act) et par uger senere, og hermed det påskud for den overvågningsstat, som Edward Snowden kastede lys over. Det ophævede en væsentlig del af de borgerrettigheder, der var blandt de mest fremragende resultater af Den amerikanske Frihedskrig og nedfældet i den amerikanske forfatning, og det underminerede USA's natur som republik.

Samtidig blev de fem principper for fredelig sameksistens, som

er kernen i international lov og FN-pagten, erstattet af en stigende vægt på den "regelbaserede orden", der afspejler interesserne og forsvaret af det transatlantiske etablissemnts privilegier. Tony Blair havde allerede sat tonen for en sådan afvisning af principperne i Den westfalske Fred og international lov to år tidligere i sin berygtede tale i Chicago, der dannede den teoretiske retfærdiggørelse for de "endeløse krige" – dvs. de interventionistiske krige gennemført under påskud af "ansvaret for at beskytte" (Responsibility to Protect – R2P), en ny slags korstog, hvor "vestlige værdier", "demokrati" og "menneskerettigheder" formodes at blive overført – med sværd eller med droner og bomber – til kulturer og nationer, der kommer fra helt anderledes civilisationstraditioner.

Derfor må Afghanistan-krigens katastrofale fiasko – efter de foregående fiaskoer, Vietnam-krigen, Irak-krigen, Libyen-krigen, Syrien-krigen og Yemen-krigen – hurtigt blive vendepunktet for et fuldstændigt skift i retning væk fra de sidste 20 år.

Del 2

Siden senest Covid-19-pandemiens udbrud, et udbrud der var helt forudsigeligt, og som Lyndon LaRouche i princippet havde forudsagt allerede i 1973, burde der have været igangsat en grundlæggende debat om de mangelfulde aksiomer i den vestlige liberale model. Privatiseringen af alle aspekter af sundhedsvæsnerne har bestemt givet lukrative overskud til investorer, men den økonomiske skade, der er blevet påført, og antallet af dødsfald og langvarige sundhedsproblemer har brutalt afsløret sundhedsvæsnernes svage punkter.

Den strategiske turbulens forårsaget af tilbagetrækningen af NATO-tropper fra Afghanistan giver en glimrende mulighed for en revurdering af situationen, for en korrektion af den

politiske retning og en ny løsningsorienteret politik. Den lange tradition for geopolitisk manipulation af denne region, hvor Afghanistan i en vis forstand repræsenterer grænsefladen fra det britiske imperiums "Great Game" i det 19. århundrede til Bernard Lewis' og Zbigniew Brzezinskis "krisebue (arc of crisis)", må begraves. en gang for alle, for aldrig at blive genoplivet. I stedet skal alle naboerne i regionen – Rusland, Kina, Indien, Iran, Pakistan, Saudi-Arabien, Golfstaterne og Tyrkiet – integreres i en økonomisk udviklingsstrategi, der repræsenterer en fælles interesse blandt disse lande, én som er defineret af en højere orden og er mere attraktiv end fortsættelsen af de respektive formodede nationale interesser. Dette højere niveau repræsenterer udviklingen af en tværnational infrastruktur, storstilet industrialisering og moderne landbrug for hele Sydvestasien, som den blev præsenteret i 1997 af EIR og Schiller Institutet i specialrapporter og derefter i studiet "Den nye Silkevej bliver til verdens landbro (The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge)." Der er også et omfattende russisk studie fra 2014, som Rusland havde til hensigt at fremlægge på et G8-topmøde, før det blev udelukket fra denne gruppe.

I februar i år blev udenrigsministrene fra Pakistan, Afghanistan og Usbekistan enige om at anlægge en jernbanelinje fra Tasjkent, Usbekistans hovedstad, via Mazar-e-Sharif og Kabul, Afghanistan, til Peshawar i Pakistan. En ansøgning om finansiering fra Verdensbanken blev indsendt i april. Samtidig blev Pakistan og Afghanistan enige om at anlægge en motorvej, Khyberpas økonomisk korridor (Khyber Pass Economic Corridor), mellem Peshawar, Kabul og Dushanbe. Det vil tjene som en fortsættelse af Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC), et udstillingsprojekt i det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ (BRI).

Disse transportlinjer skal udvikles til effektive udviklingskorridorer og en øst-vest-forbindelse mellem Kina, Centralasien, Rusland og Europa samt et nord-syd

infrastrukturnetværk fra Rusland, Kasakhstan og Kina til Gwadar, Pakistan ved Det arabiske Hav, alle behøves at blive gennemført.

Alle disse projekter udgør betydelige tekniske udfordringer – bare overvej det totalt bjergrige landskab i store dele af Afghanistan – men den fælles vision om at overvinde fattigdom og underudvikling kombineret med ekspertise og samarbejde mellem de bedste ingeniører fra Kina, Rusland, USA og Europa kan "flytte bjerge" i overført betydning. Kombinationen af Verdensbanken, Den asiatiske Infrastruktur-investeringsbank (AIIB), BRIKS' (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika) Ny Udviklingsbank, Ny Silkevejsfond og nationale långivere kunne udstede de nødvendige kreditlinjer.

Et sådant udviklingsperspektiv, også for landbruget, ville også give et alternativ til den massive narkotikaproduktion, der plager denne region. På nuværende tidspunkt kommer over 80% af den globale opiumsproduktion fra Afghanistan, og ca. 10% af den lokale befolkning er i øjeblikket afhængig, mens Rusland for ikke så længe siden definerede sit største nationale sikkerhedsproblem som narkotikaeksport fra Afghanistan, og tal fra 2014 viste, at 40.000 mennesker om året blev dræbt i Rusland. Realiseringen af et alternativ til narkotikadyrkning er i hele verdens grundlæggende interesse.

Covid-19-pandemien og risikoen for yderligere pandemier har dramatisk understreget behovet for at opbygge moderne sundhedsvæsen i hvert eneste land på Jorden, hvis vi skal forhindre, at de mest forsømte lande bliver ynglepladser for nye mutationer, som ville forpurre hele den hidtidige indsats. Opførelsen af moderne hospitaler, uddannelse af læger og sygeplejepersonale og de nødvendige infrastrukturelle forudsætninger er derfor lige så meget i alle politiske grupper i Afghanistans interesse og for alle lande i regionen, som for de såkaldte udviklede lande.

Af alle disse grunde repræsenterer den fremtidige udvikling i Afghanistan en korsvej for hele menneskeheden. Samtidig er det en perfekt demonstration af muligheden, der ligger i anvendelsen af Nikolaus fra Kues' princip om modsætningernes sammenfald, Coincidentia Oppositorum. Hvis man forbliver på niveauet med modsigelserne i de berørte nationers påståede interesser – Indien-Pakistan, Kina-USA, Iran-Saudi-Arabien, Tyrkiet-Rusland – er der ingen løsninger.

Hvis man derimod overvejer alles fælles interesser – at overvinde terrorisme og narkotikaplagen, varig sejr over farerne ved pandemier og afslutte flygtningekriserne – så er løsningen åbenbar. Det vigtigste aspekt er imidlertid spørgsmålet om den vej vi som menneskehed vælger – om vi vil styrte længere ned i en mørk tidsalder og potentielt endog risikere vores eksistens som en art, eller om vi sammen ønsker at forme et virkeligt menneskeligt århundrede. I Afghanistan gælder det mere end nogen andre steder i verden: Det nye navn for fred er udvikling!

**LaRouche Legacy Foundation
holder en videokonference for
at markere
50-årsdagen for Lyndon
LaRouches historiske**

forudseelser af den 15. august 15, 1971, da Nixon afkoblede dollaren fra guld, m.m.

On the 50th Anniversary of LaRouche's Stunning Forecast of August 15, 1971:

So, Are You Finally Willing to Learn Economics?

The LaRouche Legacy Foundation is pleased to invite you to an online seminar with leading international experts to examine the unique contributions of Lyndon LaRouche (1922–2019) to the science of physical economy. The seminar will consist of a morning and an afternoon panel, and it will be held on the 50th anniversary of President Richard Nixon's fateful announcement of the end of the Bretton Woods system on August 15, 1971.

This is also an urgent invitation to reflect on what went wrong with economic policy in the trans-Atlantic sector over the last five decades, in order to correct those persisting policy blunders and change course before we plunge into a breakdown crisis comparable only to the 14th century New Dark Age.

Some background:

On August 15, 1971, Nixon delivered a dramatic 18-minute national television address in which he announced:

1. the dollar was being taken off the gold standard: the dollar would no longer be redeemable in gold;
2. a floating exchange rate system would replace the existing fixed exchange rate international monetary

system;

3. a temporary wage and price freeze would be instituted in the U.S., which quickly became Phase I, II and III drastic austerity measures.

Although Nixon announced these measures purportedly to rein in financial speculation against the dollar, they in fact opened the floodgates to the most massive, lengthy speculative binge in the history of mankind, coupled with physical economic collapse— which continues to this day.

The August 15, 1971 announcement was the most far-reaching and catastrophic economic policy decision of the 20th century in terms of its consequences down to the present. One economist, and one economist alone, called it. He warned that it was coming and explained what it meant within hours of its announcement.

That man was Lyndon LaRouche.

LaRouche spent the next five decades warning that, if those policies were continued, the world would head into a systemic breakdown crisis and the likelihood of fascist economic policies. All the while he presented detailed programs to reverse the crisis, based on the idea of peace through development and on fostering the productive powers of labor of every person on the planet.

For this, LaRouche was reviled and unjustly imprisoned for five years. His policies were not implemented in the trans-Atlantic sector, and the planet today is paying the price for that folly in the form of a hyperinflationary blowout, an uncontrolled and deadly pandemic, and the danger of thermonuclear war. As a result of the campaign to defame LaRouche and silence his ideas, most people in the United States and elsewhere have never studied his writings.

But some people, leading scientists and political leaders in different parts of the world, did listen to LaRouche and did study his works— such as the Russian scientific giant Pobisk Kuznetsov and former Mexican President José López Portillo.

Other specialists and students of LaRouche's works will participate in the Aug. 14 seminar, and you will be able to hear from them directly about LaRouche's economic breakthroughs, about his unmatched record of forecasts, and about his programmatic proposals to develop every corner of the planet—and the solar system. The seminar will help you understand why it is past time to exonerate LaRouche's ideas, both for reasons of simple justice and to be able to at last implement his policies.

As José López Portillo, the former President of Mexico, stated in 1998 in a joint seminar with Helga Zepp-LaRouche: "It is now necessary for the world to listen to the wise words of Lyndon LaRouche."

Sign up here

Want to know LaRouches nine forecasts?

**En verden uden geopolitik
kræver et svar: Efter
Afghanistan fiaskoen, har vi
lært vores lektie?**

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 7. juli 202

A WORLD WITHOUT GEOPOLITICS BECKONS: AFTER THE AFGHAN DEBACLE, HAVE WE LEARNED OUR LESSON YET

In reviewing strategic developments of the last week, Schiller Institute Chairwoman Helga Zepp LaRouche highlighted the prospects for peace and collaboration possible when geopolitical confrontation is rejected. The Merkel-Macron-Xi dialogue, for example, opens the door for a change in European Union policy, as the EU bureaucrats face growing tensions over their commitment to the unilateralism implied in imposing a "Super State." The end of the Afghan war does not mean more conflict, but the emergence of an alternative based on a desire by its neighbors to overcome underdevelopment, as a competent strategy to combat terrorism.

In her report on the celebration of the 100th anniversary of the Chinese Communist Party, she challenged viewers to not fall back on the axioms drummed into their heads by corrupt media and imperial oligarchs, but to look instead at the real history of China. She described the Conference of World Political Parties addressed by President Xi, which included representatives from more than 150 parties, as an "expression of friendship", which demonstrates that overcoming underdevelopment is a mission which can be embraced by all nations. It also makes a mockery of the view pushed by geopoliticians that China "is isolated". (hcs)

Se webcastet her!

BRIX videokonference om det økonomiske udviklingspotentiale i Xinjiang, Kina i forbindelse med Bælte- og Vejinitiativet onsdag den 14. juli kl. 10-13.

The Belt and Road Institute in Sweden is organizing a webinar on Wednesday, July 14, 2021, to address the question of the geo-economic significance of the Chinese province of Xinjiang (Uyghur Autonomous Region). Xinjiang, which the Chinese call “the wonderful land” is strategically positioned on three of the six main land corridors of the BRI: 1. The Eurasian Corridor (China-Kazakhstan-Russia-Belarus -EU), 2. The New Silk Road (China-Central Asia-Iran-Turkey), and 3. The China-Pakistan Economic Corridor. This makes Xinjiang the gateway to the West and the hub of most of the land-based logistics and transport from some of the most productive provinces of China, and Europe, South Asia and West Asia and Africa.

Home to the Uyghur and other Muslim minorities, Xinjiang has a special characteristic as it was less developed relative to the rest of China until a few years ago. However, the launching of the BRI and the massive programs for poverty alleviation made this region a growth hub. Many natural resources that are of importance for the industrial production and prosperity of the rest of China are also located in this

region. Other interesting developments is the population growth in this region which surpasses that of other parts of China.

Our webinar will explore Xinjiang from the standpoint of four interrelated aspects:

- Importance as an East-West Gateway of the BRI (including a special presentation on the China-Europe rail freight Corridor and China-Pakistan Economic Corridors)
- Potential for industrial development.
- Economic development and poverty elimination.
- A bridge for dialog of cultures with other nations, especially Muslim nations on the basis people-to-people connection principle of the BRI.

The webinar will be a one-session event from 10 am to 1 pm (including Q&A period).

Speakers:

High level officials from China in addition to economic experts from Asia and Europe who will present their own observations of the subject from a personal experience in Xinjiang.

Registration: Participation is free of charge, but pre-registration is necessary. **Please register here!**

Or, send an email to info@brixsweden.org

Picture: Mathildem16, CC BY-SA 4.0, via Wikimedia Commons

Titlen: China Radio Internationals interview med Helga Zepp-LaRouche efter topmødet mellem Merkel, Macron og Xi Jinping

Preface: the Golden Path Before the World

July 6 (EIRNS)—The lead of today's briefing is the dialogue with Helga Zepp-LaRouche conducted by China Radio International. The following words preface that.

□The dialogue with the world begun by Lyndon LaRouche in the months prior to August 15, 1971, fifty years ago, produced hundreds of proposals, programs and initiatives by LaRouche and his associates over several decades. In November of 1989, following the fall of the Berlin Wall, LaRouche drew on his extensive knowledge of European history, including the development projects of Charlemagne going back to the late eighth century, and seemingly "instantly" formulated a strategy for taking the most industrially productive area of the world—the Paris-Berlin-Vienna Productive Triangle—and using it as a human "machine tool" to power a revolution in economy, diplomacy, and strategy. While that policy was severely hampered by his incarceration, and by the assassinations of Alfred Herrhausen (November 30, 1989) and Detlev Rohwedder (April 1, 1991), Helga Zepp-LaRouche led an intervention into the East that would begin the dialogue which resulted in the June 1996 Beijing conference, the "International Symposium on Economic Development of the Regions Along the Euro-Asia Continental Bridge." This occurred

despite the attempts of Sir Leon Brittan, the Perfidious Albion, to prevent it from happening.

□As this World Summit of Parties transpires, convened by Beijing in the aftermath of a quarter-century of China's own work, of continuous dialogue with China and Russia by the LaRouche organization, and of the successful advancement, by many parties, of the World Land-Bridge strategic economic outlook first enunciated at that 1996 conference, the power of the ideas of Lyndon LaRouche falls over these proceedings, as a cumulative cultural world-effect, influencing even the minds of those who have yet to read LaRouche for themselves. "The awful shadow of some unseen Power floats, though unseen, among us," Shelley says in the opening lines of {Hymn To Intellectual Beauty}. That might well be said of the true character of "actualized potential" for LaRouche's ideas in this moment.

□The triumphalist, "permanent revolution/permanent war" faction for which the vapid George Herbert Walker "Rubbers" Bush was once the CIA ad-man, and his son, George "Gee-whiz" W, "Igor" Dick Cheney, and Barack "al-Yamamah" Obama define the arc of American humiliation that incarcerated the American people by incarcerating LaRouche. As in Beethoven's {Fidelio}, a new method of thinking must be embodied to free the United States to be itself, and declare independence from the "empire of the mind" of British policy. That is the method presented in the dialogue with China Radio International.

:Helga Zepp-LaRouche on ChinaPlus Radio's 'Asia Today'

July 6, 2021 (EIRNS)—Helga Zepp-LaRouche was interviewed today on the "Asia Today" broadcast of ChinaPlus, the English website of China Radio International.

□CHINAPLUS: Chinese President Xi Jinping is calling on China and European countries to expand consensus and cooperation to jointly cope with global challenges. He made the remarks at a virtual summit with French President Emmanuel Macron and German Chancellor Angela Merkel. The Chinese leader says what the world needs is mutual respect and a sincere cooperation among nations.

□XI JINPING [through translator]: At present, the global pandemic situation remains severe, [inaud; 01:19] studies. The prospects for economic recovery are uncertain and there is still a long way to go. The world more than ever needs mutual respect and close collaboration rather than suspicion and [inaud; 01:33] or zero-sum game.

□CHINAPLUS: During the meeting, the German and French leaders expressed their support for the conclusion of the EU-China investment agreement, and added that they hoped the 23rd EU-China summit would take place as soon as possible.

□For more on this, we are joined by Helga Zepp-LaRouche, founder of the Schiller Institute, a global political and economic think tank headquartered in Germany. Thanks for joining us, Helga.

□HELGA ZEPP-LAROUCHE: Yes, hello; good day.

□CHINAPLUS: So, what's your main takeaway from this virtual summit, and what's your assessment of the overall tone of the meeting?

□ZEPP-LAROUCHE: I think from everything one can say, it was very constructive, and also much needed, because there were some recent difficulties after the European Parliament blocked the

EU-China investment agreement. So, I think that they discussed the possibility of reviving it is very positive. Mrs. Merkel said that she wants to have this revived as soon as possible.

And President Macron said that he supports the conclusion of the China-EU investment agreement. So, I think it was very useful and productive.

□CHINAPLUS: The summit is coming at an increasingly tense moment for EU and China ties, given that the EU's recent sanctions against China and its interference in the country's internal affairs. So, will this call lead to a shift in the EU's approach to relations with China? And possibly, easing confrontations between the two sides?

□ZEPP-LAROUICHE: Yes, I think it will, and I think it's also important that this comes only four days after the very hysterical statement coming from the Lithuanian Foreign Minister, Landsbergis, who had on Friday last week called for an end of the French-German dominance of the EU. He wanted to have a unified EU policy on China, which in his terms means against China. He even said that he wants to set up offices in Taiwan. So, I think this was a clear rebuttal of this position of Landsbergis, so I think that that was very useful.

□CHINAPLUS: What's your assessment of the current EU policy on China in general? Do you think that the tough stance recently taken by the EU side against China needs to change? As we know, China became the world's largest EU trading partner last year, overtaking the US. European business leaders have expressed their hope that the EU will strengthen cooperation with China, rather than shut it out and decouple.

□ZEPP-LAROUICHE: Yes, I think such a change is really very urgent, because, as it was mentioned by President Xi Jinping, the world is confronted with a very serious pandemic; we have a world famine of biblical dimension, as the head of the World Food Programme, Beasley, is calling it; we have a hyperinflation danger in the Western countries. As you can see with the situation in Afghanistan, it needs to be an urgent cooperation for economic development in the entire region of Southwest Asia; because otherwise, there is a danger of a new

explosion of terrorism, and also the drug problem is very big.

□So, I think there are so many common aims of mankind in a world which is very fragile, and therefore, I think that these three important countries – China, France, and Germany – make steps to really mend fences and work together more closely, can only be welcomed in the interest of humanity as a whole.

□CHINAPLUS: We see many European politicians have emphasized the differences between China and the EU, but the President is calling on China and the EU to adhere to the norms of mutual respect, and to handle differences appropriately. So, were the differences between the two sides addressed during the talks? And how can the two sides resolve their differences?

□ZEPP-LAROUCHE: Yes, I think some of the differences were clearly addressed. For example, China is always emphasizing the need to stick to the UN Charter and international law, while some Western politicians always talk about a rules-based order, which, if you look at it more closely, has turned out to be a rather arbitrary definition of pursuing the interests of some groups. So, I think that was addressed – at least from the read-out, one can say that. And also, it was stressed by China that the intention of China is not to replace anybody else, but to focus on its own development. But I think there was one aspect in the discussions which I thought was particularly promising. Namely, that they seem to have focussed on a joint mission which helps countries and people to always overcome their bilateral or trilateral difficulties. In this case, the focus was on China, on Africa, that China and Germany and France would work together. Germany, for example, said they were considering to join the initiative on partnership for African development. I think President Xi not only pointed to the severe situation of Africa because of the pandemic and economic hardships resulting out of that, but he also said that Africa has the greatest development potential. He has stressed that in the past in summits with African leaders, and I think this is absolutely true. The African

continent has a very young average population, which means that if you provide them with jobs and economic opportunities, they can become really an economic engine in the next generations. That positive look on Africa is generally lacking in Europe, and I think therefore the populations of Germany and France and other European countries can only profit from the optimistic perspective that China has towards Africa. I think this can only have a positive effect.

□CHINAPLUS: Another key factor crucial for China relations nowadays is the US factor. We've noticed increasingly frequent interactions between the US and the EU, with Washington trying to rally its European allies against China. Do you think the call emanating from the summit is sending a signal from France and Germany that they are refusing to align themselves with the US bipolar confrontation?

□ZEPP-LAROUICHE: I would think so, because as you know, there was just the G-7 summit, where Biden had travelled to England, and this was an effort to unite the allies in their stance against Russia and China. But Chancellor Merkel had always stressed in the recent period that she does not like to be pulled in one or the other direction, and forced to choose sides. She supports a multilateral world order. So, I think this is definitely a positive signal. One would hope that the Europeans really understand that it's in their self-interest to have such a balanced view, to say the least.

□CHINAPLUS: Some observers believe the US has more power over the EU than that of Germany and France combined, so the change of attitudes from Germany and France won't make much of a difference in the EU's China policy. How do you look at this?

□ZEPP-LAROUICHE: The EU right now is very disunited. You had the Dutch leader, Rutte, who wants to kick out Orban from Hungary, and Hungary out of the EU. Then, Slovenia just took over the EU Presidency for the next six months, and he clearly is supporting Hungary, and backs the Hungarian view that they

don't like cultural interventions, interference with their value set, whereby Western European countries try to impose their liberal views, while the East European countries are more traditional. I think if they keep doing these kinds of things – and von der Leyen then attacked Slovenia, and then you have the disunited Baltic states and Poland. I think the EU right now is not in a strong position at all. I think the thing which will, I'm pretty sure, dominate in the future will be the self-interest of these countries. For Germany, for France, and also the other European countries, the economic interest in a world which is in a turmoil, the relation with China is clearly a factor of stability. This is what the German industry wants for the most part. So, I think also the United States may change.

□The United States has pursued policies in the last 20 years which were not really in the interests of the United States itself, as you can see by what happened in Afghanistan where a war was fought for 20 years, and absolutely nothing came out other than misery, death, and a lot of cost. So, maybe the United States can also start to change and see that cooperation is more in their interest than confrontation. I know this is not the dominant policy right now, but things are changing very rapidly. I would really hope that the New Paradigm of international relations gets into the minds of political leaders, because confrontation can only lead to a disaster.

□Anyway, I think we are in a flux; we are in an historic moment of dramatic change. A lot depends on good initiatives which people have to influence the situation for the better.

□CHINAPLUS: OK, thank you very much, Helga. That was Helga Zepp-LaRouche, founder of the Schiller Institute, a global political and economic think tank headquartered in Germany.

Schiller Instituttets konference: Global principiel enhed for at forhindre en ny mørk tidsalder og skabe en ny renæssance

27. juni (EIRNS) – Repræsentanter for regeringer og valgte embedsmænd, sammen med forskere, økonomer, landmænd, folkesundhedspersonale, pensionerede militær- og efterretningsofficerer og musikere fra hele verden gik sammen i sidste weekend på Schiller Instituttets internationale konference for at analysere den eksistentielle krise, som mennesket står over for i dag, og drøfte de nødvendige midler til at mobilisere verden bag et nyt paradigme, frit for geopolitik og malthusianisme, baseret på "fred gennem udvikling". En efter en udtrykte disse "verdensborgere" deres tak til Schiller Instituttet og dets grundlægger og formand, Helga Zepp LaRouche, for at mobilisere konferencen og insisterede på, at der gøres alt for at cirkulere videoen og transskriptionerne så bredt som muligt.

Konferencen havde titlen "Til gavn for alle mennesker, ikke regler til gavn for de få." Fru Zepp-LaRouches hovedtale med titlen, "Hvem guderne ville ødelægge: Krig med Rusland og Kina er værre end MAD!" indledte det første panel. Hun bemærkede, at dette panel var rettidigt, da briterne i sidste uge intervenserede for at sabotere det lille, men kritiske skridt fremad, der blev opnået på Biden-Putin-topmødet, hvor de to ledere fornyede løftet fra præsidenterne Reagan og Gorbatsjov på deres topmøde i 1985: "Atomkrig kan ikke vindes og må

aldrig udkæmpes". Den bevidste indsættelse af et britisk krigsskib på russisk maritimt område, bemærkede hun, er et andet eksempel på det britiske imperiums forsøg på at trække USA ind i en militær konflikt med Rusland, og viser hvor let en krig – endda en atomkrig – kunne have været udløst af sådanne onde handlinger.

Zepp-LaRouche gennemgik det sidste halve århundredes indsats fra Lyndon LaRouche og hans bevægelse for at afslutte det malthusianske vanvid, og fremstille løsninger baseret på at forene verdens store nationer og kulturer i en ny verdensorden baseret på menneskets værdighed, videnskabeligt samarbejde og æstetisk uddannelse. Hvis der var blevet lyttet til hendes mand, sagde hun, ville denne oprivende globale katastrofe have været undgået – og det er stadig sådan, at enhver løsning kræver, at der lyttes til de "kloge ord fra Lyndon LaRouche. Hun fremhævede gentagne gange igennem hele konferencen konceptet bag Komitéen for modsætningernes Sammenfald, grundlagt af hende selv og den tidligere amerikanske sundhedschef for militæret, Dr. Joycelyn Elders, nemlig at opbygningen af moderne offentlige sundhedsfaciliteter i enhver nation ikke kun er nødvendig for at afslutte pandemien, og fremtidige pandemier – et problem for enhver person på Jorden – men også fordrer en seriøs overvejelse af de andre aspekter af infrastruktur, der kræves for moderne sundhed – nemlig rent vand, energi, transport og mere.

Dr. Andrey Kortunev, generaldirektør for det Russiske råd for internationale Anliggender (den førende tænketank tilknyttet udenrigsministeriet), talte efter Zepp-LaRouche om: "Har topmødet i Genève ændret forholdet mellem USA og Rusland"? Han bemærkede, at forventningerne til topmødet var lave i betragtning af angrebene på Rusland fra USA, herunder fra regeringen, men aftalen om i fællesskab at erklære at atomkrig ikke kan vindes og ikke må udkæmpes, og aftalen om at påbegynde diskussioner på højt niveau om våbenkontrol, cyberkrig og andre spørgsmål, var tegn på håb om forbedrede

relationer. Alligevel, sagde han, vil fremskridt ikke være muligt uden nye ideer, og takkede Schiller Institutet for konferencen og behovet for at komme ud over "konventionel visdom".

Dette indledende strategi-panel omfattede en præsentation af Indiens synspunkter ved Atul Aneja, redaktøren for {Narrative.com}, vedrørende behovet for engagement mellem Indien, Rusland og Kina for at tackle den globale krise. (Pensioneret) Oberst Richard H. Black, tidligere leder af den amerikanske hærs strafferetlige afdeling, talte om emnet "Det amerikansk-kinesiske forhold: En vej til undgåelse af krig og samarbejde". Oberst Black fordømte de tankeløse angreb på Kina fra Kongressen, medierne og institutionerne i USA. Han opfordrede til at forny ånden i åbningen af forbindelser under præsident Nixon, og advarede mod de nylige bestræbelser på at fremprovokere en krise mellem Taiwan og fastlandet, hvilket kunne provokere krig. Han gennemgik terrorhandlingerne i Xinjiang begået af uighur-muslimer med støtte fra Saudi-Arabien og Tyrkiet, hvilket har ført til, at Beijing har leveret omfattende uddannelse og jobtræning for de unge. Denne humanistiske tilgang, bemærkede han, blev undsagt som "folkedrab" af løgnerne og tåberne i Vesten. Som ekspert i situationen i Syrien bemærkede oberst Black, at 4000 trænede uiguriske terrorister kæmper med al Qaida i Syrien. Hvis den amerikanske tilgang – støtte til terroristerne for at opnå regimeskifte mod præsident Assad – får lov til at lykkes, vil terroristerne til sidst strømme tilbage til Kina. Han appellerede til Kina om at bringe Bæltet og Vejen ind i Syrien for at redde nationen fra opløsning. Hvad ville resultatet af en krig med Kina være, spurgte han? "Enten en landkrig i Asien – og vi ved hvordan det er gået førhen, – eller atomkrig og enden på civilisationen".

Dette strategi-panel afsluttedes med Ray McGovern, en tidligere Rusland-ekspert fra CIA og medstifter af 'Veteran Intelligence Professionals for Sanity' (VIPS), der talte om:

"Når et tilbageskridt også et fremskridt: Modsætningers sammenfald". Han berørte hybris-synden, som er drivkraften for de politiske ledere, der falder i kategorien: "Dem, guderne vil ødelægge, gør de først vanvittige". Han analyserede de nylige amerikanske og britiske provokationer mod Rusland, som til sidst fik Biden og muligvis nogle af hans medhjælpere til at søge topmødet med Putin. Han latterliggjorde dem der tror, at de kan spille Rusland ud mod Kina, og rådede Biden til at fyre den amerikanske militærleder, der for nylig erklærede, at atomkrig nu er "sandsynlig".

Det andet panel, "Den egentlige videnskab bag klimaforandringer: Hvorfor verden har brug for syv terawatt energi", inddrog fremragende og modige forskere fra hele verden, der både tilbageviste den falske videnskab bag påstanden om menneskeskabte klimaforandringer, og opfordrede til at ende den malthusianske kampagne mod fossile brændstoffer, alt imens man forlangte en massiv stigning i kernekraftudvikling og udvidet forskning i fusionskraft. Forskere fra USA, Sydafrika, Italien, Holland, Schweiz og Tyskland bidrog.

Det tredje panel, "Weimar Tyskland fra 1923 vender tilbage: Global Glass/Steagall-politik for at afslutte Hyperinflation", omfattede Jacques Cheminade, leder af [LaRouche-bevægelsens søsterorganisation](#) i Frankrig, EIR's økonomiske redaktør, Paul Gallagher, og EIR's efterretningsdirektør for Latinamerika, Dennis Small. Gallagher præsenterede LaRouches opdagelse om, at den egentlige kilde til rigdom ikke er råmaterialer eller menneskeligt fysisk arbejde, men ideer og opdagelser omdannet til nye teknologier. Han gennemgik realiteterne bag Green New Deal – bankkartellernes overtagelse af [den økonomiske politik](#) fra valgte regeringer – hvad Mark Carney kalder "regimeskifte" – for at afskære kredit fra den produktive økonomi under påskud af løggen om [kulstofinducerede klimaforandringer](#). Han sammenlignede denne politik med dem af Hjalmar Schacht, Hitlers finansminister, der førte til krig og

koncentrationslejligheder. Den massive pengeudskrivning må stoppes, og Glass/Steagall-bankreformen gennemføres i alle lande for at udslette den falske gæld og indføre LaRouches fire love for global udvikling. Small gennemgik flere af LaRouches opdagelser i fysisk økonomi og den nuværende frygtelige globale krise med pandemien, den økonomiske boble, krigen, sanktionspolitikken samt det kulturelle forfald. Han afslørede også bitcoin-hysteriet som en vildt spekulativ boble.

To mænd fra Kansas talte – en landmand, Mike Callicrate, talte om det presserende behov for at stoppe kartelliseringen af landbruget, og demonstrerede ødelæggelsen af både landmændene og madforsyningen, som et resultat af at landbruget blev overdraget til Wall Street, og opfordrede til en genoplivning af familiebruget. Statssenator Mike Thompson, formand for Senatets 'Utilities Committee', behandlede: "Hvordan amerikanerne bliver gennet ind i 'grøn' energi, med, politiseret, monetaristisk videnskab, der anvendes som et våben". Han sagde, at Kansas nu har 41% upålidelig og stærkt subsidieret vindkraft, mens de pålidelige og billigere kulkraftværker lukkes på baggrund af kulstofbedrageri, hvilket øger energipriserne og efterlader staten konkurrencemæssig udygtig.

Den japanske økonom Daisuke Kotegawa, en tidligere ledende embedsmand ved finansministeriet i Japan, gav en kraftig demonstration af, at Japans allierede, USA og Storbritannien, gentagne gange har undergravet Japans økonomi. Da Plaza-aftalerne i 1985 tvang Japan til at fordoble yennens værdi, var en uforudset konsekvens, at de japanske banker var i stand til at bevæge sig ind i London og konkurrere med de britiske banker, hvilket tvang flere ærværdige britiske banker til at gå ned. De reagerede med en "Basel-regel" indført af BIS, der havde til formål at stoppe de japanske banker. Men da de vestlige banker blev truet med sammenbrud i 2008, blev Basel-reglen ikke anvendt, men derimod "stresstests", som ifølge Kotegawa dækkede over, at bankerne allerede var bankerotte, så

testene var falske. Således var der ingen vestlige bankfolk, der måtte gå i fængsel, kvantitative lempelser forøgede simpelthen boblen og truer nu med hyperinflation, medmindre der indføres øjeblikkelige Glass/Steagall-foranstaltninger.

Den franske økonom og jurist Marc Gabriel Draghi talte om den spekulative bubbles omfattende udslag og 'the great reset' i Europa. Pedro Rubio, præsident for sammenslutningen af embedsmænd fra General Accounting Office i Columbia og langvarig samarbejdspartner med LaRouche-bevægelsen, fokuserede på den katastrofale indvirkning af pandemien og det økonomiske sammenbrud på Columbia, hvilket har ført til ugelange, omfattende demonstrationer, primært af unge, der står over for et liv uden fremtid.

Det sidste panel, "Modsætningernes Sammenfald: Den eneste sande menneskelige tankeproces," var en ekstraordinær samling af amerikanske læger, pensionerede militære linjeofficerer, en russisk diplomat og Helga Zepp-LaRouche, der på stedet bogstaveligt talt sammensatte en international alliance af kræfter til at begynde processen med at opbygge moderne sundhedsfaciliteter i alle lande. Dette vil kræve militærstyrkens færdigheder – potentielt fra flere lande, herunder Rusland – til at håndtere nødsituationer rundt om i verden for at imødegå den mere langsigtede nødsituation med økonomisk tilbagestående, begyndende med hospitaler, rent vand, strøm og anden infrastruktur, der kræves for et fungerende sundhedssystem. Zepp-LaRouche åbnede sessionen med at beskrive, hvad den geniale Nicolaus fra Cusa fra det 15. århundrede mente med "modsetsninger" – at overvinde tilsyneladende modstridende begreber eller modsatte politiske eller religiøse kræfter ved at hæve sig til en højere platform, hvor menneskehedens fælles mål overstiger de underordnede modsætninger.

Hun hævdede, at den unipolære verden nu er forbi mens verden står i en konflikt mellem den nye multipolære verden, der er baseret på international lov i FN-pagten versus en holden ved

den unipolære verden, der har frembragt en "regelbaseret orden" af egen konstruktion, der ignorerer international lov. To tidligere amerikanske militære sundhedschefer, Dr. Joycelyn Elders og Dr. David Satcher, og to pensionerede officerer, generalmajor Peter Clegg og kontreadmiral Marc Y.E. Palaez, fik selskab af Boris Meshchanov, en rådgiver ved Den russiske Føderations mission til FN. Meshchanov belyste "Det russiske perspektiv på en global bæredygtig og vedvarende genopretning". Efter en rig diskussion spurgte Zepp-LaRouche, om diskussionen kunne føre frem til et konkret resultat, om disse repræsentanter for det medicinske erhverv, militæret og det russiske udenrigsministerium kunne forpligte sig til at sætte gang i en proces med at oprette arbejdsgrupper for at påbegynde processen med at opbygge moderne sundhedsfaciliteter... måske i en udvalgt gruppe lande i Afrika, Sydamerika og Asien. Mens hr. Meshchanov udtrykte støtte til konceptet, mente han, at det strategiske område, som nu er under drøftelse mellem Washington og Moskva, måtte være det første samarbejdsområde i betragtning af de nuværende ekstremt anstrengte forbindelser. Kontreadmiral Palaez hævdede med eftertryk, at rent vand var en væsentlig begyndelse, og at dette var noget militæret kunne gøre, og som ikke skulle skabe splittelse blandt nationer.

Dr. Khadijah Lang og Marcia Merry Baker, medlemmer af Komitéen for modsætningernes Sammenfald, afgav derefter en rapport om "Mozambique Pilot Aid Shipment – Action Diplomacy for World Health Security".

Borgmester David Castro, præsident for Koalitionen af borgmestre uden Grænser i Honduras sendte en video: "Hilsen til konferencen", hvori han udtrykte sin stærke støtte til Schiller Instituttets arbejde.

Konferencen blev afsluttet med en bevægende præsentation af Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat i staten New York og grundlægger af Schiller Instituttets NYC Chorus. Hendes præsentation havde titlen "E Pluribus Unum: Hvad vi kan

lære af Beethoven". Først fremsatte hun eksempler på mindre fremragende musik, der undgår sammensætning af komplekse stemmer, og sidenhen demonstrerede hun sammenfaldet af modsætninger i Credo-satsen af Beethovens Missa Solemnis ved hjælp af eksempler fra sit eget kors opførelse. Ved først at spille hver vokalstemme alene, derefter adskillige af de instrumentale stemmer alene, og bemærke at der er omkring 29 stemmer i alt, der lyder meget forskellige, når de spilles alene, demonstrerede hun, hvordan Beethoven gør det til en enhed, på en måde der provokerer sindet til at hæve sig til niveauet for komponistens kreativitet. Hun sluttede af med at afspille den endelige forestilling, som en opløftende afslutning på den utrolige konference.

Efter en recitation af USA's uafhængighedserklæring, lettere forkortet for at tjene som erklæring om grundlæggelsen af Schiller Instituttet i 1984, og Rutli-eden fra Friedrich Schillers *William Tell*, som var baseret på den amerikanske uafhængighedserklæring, blev konferencen afsluttet af Helga Zepp-LaRouche med følgende ord:

"Som vi har diskuteret befinder verden sig i en utrolig spændt tilstand – på kanten af hvad der kunne blive til en atomkrig – gentagne gange... Jeg aner ikke hvis forslaget om at overføre amerikansk militærproduktion til et fredeligt formål – måske er dette utopi. Men jeg er evig optimistisk om, at muligvis kombinationen af disse ideer, og faren for at det ikke kan være i nogens interesse, at dette kommer ud af kontrol, og samtidig demonstrationen her i dag af velvilje fra læger og militærfolk, der tilbyder, at militæret kan hjælpe med til at skaffe rent vand til verden – måske er der ideer nok, til at der kommer noget ud af det".

Amerika ved 245; Kinas kommunistiske parti ved de 100

1. juli 2021 (EIRNS) – På vej ind i fjerde juli-weekenden i USA er det nyttigt at tænke på grundlæggelsen af USA sammen med fejringen i Kina af 100-året for grundlæggelsen af Det kommunistiske Parti i Kina (CPC) i dag. USA har overlevet som en republik i 245 år, selvom det ofte ikke lever op til dette platoniske begreb, mens CPC har overlevet som et parti i et århundrede, og som det regerende parti i Kina i over 70 år, med nogle meget mørke øjeblikke og nogle store fremskridt. Historien er vigtig, men vigtigere er kursen. Hvordan opfatter man USA's fremtidige udvikling og dets rolle i verden fremover? Hvordan opfatter man Kinas fremtidige udvikling og dets rolle i verden fremad? Hvis man ikke har tænkt dette igennem, er det på høje tid, at man gør det.

Lyndon LaRouche undlod aldrig at insistere på, at det der gør os til mennesker, snarere end dyr, er at vi kan se på verden i dag fra et tidsperspektiv halvtreds år ude i fremtiden, eller endog tusinder af år ude i fremtiden, hvilket intet dyr kan gøre. Vi kan derefter bestemme, hvad der skal opdages om universets love, og hvordan vi anvender disse opdagelser på udviklingen af nye teknologier, som kræves for at gøre verden til et bedre sted for langt flere mennesker, der lever med en højere levestandard, økonomisk og kulturelt. Dette kræver en forøgelse i stigningstakten for det, han kaldte "potentielt relativ befolkningstæthed". Hvordan anlægges denne anskuelse på USA og Kina i dag?

Over de sidste halvtreds år, siden mordet på John F. Kennedy, er hastigheden af den potentielle relative befolkningstæthed i USA bremsset dramatisk op, og er vendt engang i løbet af de sidste tre årtier. Kennedys plan for fusionskraft i slutningen

af det 20. århundrede blev skrinlagt, og selv opførelsen af atomkraftværker blev saboteret, og nu lukker den vanvittige 'Green New Deal' ned for fossile brændselsanlæg og bygger tabsgivende, upålidelige vind- og solparker. Det amerikanske System for økonomi efter Hamiltons principper, hvor regeringen formidler kreditter til den infrastruktur, der kræves for private iværksættere for at få adgang til rent vand, billig strøm, tilstrækkelig transport og en sund og veluddannet arbejdsstyrke, er systematisk blevet erstattet af det britiske systems krav om "centralbankens uafhængighed" – dvs. ingen "indgriben" fra regeringen mod den retning af økonomien, som bankerne pålægger, hvilken har vendt sig til spekulation snarere end produktion. Resultatet er: ødelæggelsen af amerikansk industri gennem "globalisering"; kollaps af amerikansk infrastruktur; manglen på leverance af vandressourcer til de vestlige stater, hvilket i dag har ført til deres ørkendannelse; privatisering og nedlæggelse af sundhedsplejen, hvilket er anledningen til den ynkeligt manglende bekæmpelse af en virus og hundrede tusinder af døde; en praktisk talt forsvinden af klassisk uddannelse og klassisk kultur til fordel for den frisindede udbredelse af stoffer, seksuel perversitet og forherligelse af grimhed; gennemførelse af vedvarende folkemorderiske krige mod svagere nationer, der ikke udgør nogen trussel mod USA. Og nu forberedelse til militær konfrontation med atommagterne Rusland og Kina. Der er praktisk talt ingen, der tænker på nationen om halvtreds år fra i dag.

I Kina er der i højere grad anvendelse af det hamiltoniske "Amerikanske System" til styring af kredit til forøgelse af den generelle velfærd, som det stipuleres i forordet til den amerikanske forfatning, end hvad man har set i USA i årtier. Præsident Xi Jinping, der i dag til nationen fra balkonen i den 'Forbudte By' overfor Den himmelske Fredsplads, henvendte sig til en stolt befolkning om kampen for at overleve "ydmygelsens århundrede" under britisk kolonistyring og den japanske invasion. Xi sagde: "Vi kinesere er et folk, som

opretholder [princippet om] retfærdighed og ikke bliver skræmt af trusler om magt. Som nation har vi en stærk følelse af stolthed og tillid. Vi har aldrig tyranniseret, undertrykt eller underlagt befolkninger i noget andet land, og det vil vi aldrig. På samme måde vil vi aldrig tillade nogen fremmed magt at tyrannisere, undertrykke eller undertrykke os. Enhver, der forsøger at gøre det, vil befinde sig på en kollisionskurs mod en stor mur af stål, smedet af over 1,4 milliarder kinesere".

Amerikanere, der dagligt hører tiraderne om Kinas "aggression" og "folkedrab" og "slavearbejde", gør bedst i at tage i betragtning, at Kina har elimineret håbløs fattigdom i hele nationen, bygget et rumprogram, der kan sammenlignes med USA's, bygget en videnskabelig og industriel infrastruktur, som hele verden misunder, udstrakt den videnskabelige og industrielle infrastruktur til 140 andre nationer gennem Bælte- og Vejinitiativet og uddanner langt flere forskere, ingeniører og klassiske musikere pr. indbygger end USA. Præsident Xi rapporterede også stolt, at nationen har nået sit første hundredårs-mål om at blive et "moderat velstående samfund", og opfordrede de unge til at "udføre deres mission for at bidrage til national foryngelse". Kinas langsigtede mål er at opnå status som et "stort moderne socialistisk land" inden 2049 – hundredårsdagen for grundlæggelsen af ☐ Folkerepublikken – der er "velstående, stærkt, demokratisk, kulturelt avanceret, harmonisk og smukt".

Forestil dig, hvad der kunne opnås, hvis USA og Kina sammen var forpligtede til at opnå disse mål for hver eneste nation på jorden. Dette var temaet for Schiller Instituttets konference i sidste weekend med Helga Zepp-LaRouches opfordring til at opbygge et moderne sundhedssystem i alle lande som den nødvendige start på processen. En sådan tænkning kan af nogle betragtes som utopisk, men det var den fælles tankegang hos grundlæggerne af vores nation, som det var for Franklin Roosevelt, og som det er for lederne af Kina og Rusland i dag. Amerika er faldet dybt, men det er ikke

håbløst. Gnisten af optimisme og engagement hos fortidens store amerikanere, hos Lyndon og Helga LaRouche, hos de kinesiske ledere i dag, kan gendannes, hvis vores borgere træffer dette valg.

Tegn på vanvid og behovet for strategisk fornuft

23. juni (EIRNS) – På en pressekonference umiddelbart efter sin topmøde-diskussion den 16. juni med præsident Biden, blev den russiske præsident Vladimir Putin spurgt om fremtiden for relationerne mellem USA og Rusland.

”Hvad angår sanktioner og økonomiske begrænsninger, har jeg allerede påpeget, at vi ikke er klar over den indenlandske politiske stemning og opstillingen af styrker [i USA], eller rettere vi ved noget, men vi kan ikke fuldt ud forstå udviklingen. Nogle kræfter er imod forbedring af relationerne med Rusland, og andre støtter dette. Jeg kan ikke sige, hvem af dem der vinder”.

LaRouche-organisationen og Schiller Instituttet har været de mest konsekvente og tydelige stemmer for strategisk fornuft, idet de på enestående vis præsenterer Lyndon LaRouches politik for at skabe en holdbar fred baseret på en konkursbehandling, reorganisering, af det globale finanssystem, samt i særdeleshed at sørge for en hurtig udvikling af den fattige udviklingssektor.

Den mest konsekvente og tydeligste stemme for strategisk vanvid og for at drive verden til randen af atomkrig for at forsvare det samme bankrotte finanssystem har været Det britiske Imperium.

I dag krydsede den britiske flådes fjernstyrede missildestroyer, Defender, der opererer i Sortehavet, bevidst 3 km ind i russiske territorialfarvande ud for Krim-kysten og tog først af sted 30 minutter senere, efter at et russisk grænsevagtspatroljeskib to gange affyrede advarselsskud på tværs af boven, efterfulgt af et kampfly, der smed fire bomber foran Defenders kurs.

Som den tidligere britiske ambassadør Craig Murray kommenterede: "Der er dem, der ser denne aktivitet som bevis for Storbritanniens fortsatte stormagtsstatus. Jeg ser det som bevis på vanvid".

Sandelig så. Desto mere siden Putin og andre russiske embedsmænd i denne uge har præsenteret USA for konkrete initiativer til at få sikkerhedsdialogen i gang og gentaget deres regerings vilje til at sætte Ruslands hypersoniske og andre avancerede våbensystemer på forhandlingsbordet, så længe der finder seriøst overordnede samtaler sted.

Og ikke desto mindre, eftersom den kinesiske regering på lignende måde har præsenteret Vesten for en hæderlig udgang fra deres 'blindgyde' af økonomisk politik, der har udløst en dødbringende pandemi, som truer hele planeten, og i stedet tilbudt aftaler om økonomisk samarbejde, der kan begynde med etableringen af et verdensomspændende system af avancerede sundhedsvæsnere til at tackle den nuværende og sandsynlige fremtidige pandemier.

For en uge siden erklærede Putin: "Jeg kan ikke sige, hvem af dem der vinder", med henvisning til den politiske kamp i USA og Vesten generelt om samarbejde eller konfrontation for at tackle de globale kriser. Svaret på dette spørgsmål vil i væsentlig grad blive leveret af dem, der deltager i den igangværende proces med politisk diskussion på Schiller Instituttets internationale konferencer, herunder den kommende, der afholdes i weekenden den 26.-27. september.

POLITISK ORIENTERING den 25. juni 2021: Hvad der mangler i billedet: Det enorme potentiale Kina skaber i rummet og på jorden

Med formand Tom Gillesberg

Se Schiller Instituttets internationale videokonference den 26.-27. juni 2021 eller bagefter:

Invitation: For det almene vel af alle mennesker, ikke regler, som er til fordel for de få.

Schiller Instituttets online internationale konference den 26.-27. juni 2021 kl. 15 dansk tid

Lyd:

Schiller Instituttet · Hvad der mangler i billedet: Det enorme potentiale Kina skaber i rummet og på jorden

Amerikansk-russiske samtaler

om strategisk stabilitet er sat i bevægelse og borgernes aktioner for et nyt paradigme gør hele forskellen

22. juni (EIRNS) – Det er officielt blevet bekræftet, at forhandlinger mellem USA og Rusland om nuklear strategisk stabilitet, med mandat fra Biden-Putin-topmødet den 16. juni, formelt er i gang; og der er afgørende udtryk for opbakning. Hvad der vil kunne gøre hele forskellen – som det allerede har gjort til dato – er at engagere flere og flere borgere i aktiv mobilisering, som gennem Schiller Instituttets dialogproces, og især i løbet af de to dage med international drøftelse på denne weekendkonference, hvor Schiller Instituttet er vært: "Til gavn for alle mennesker, ikke regler til fordel for de få!"

I går meddelte Ruslands ambassadør i USA, Anatoly Antonov, at han har sendt forslag til amerikanske myndigheder om, hvordan stabilitetsforhandlingerne kan fortsætte. Dette gjorde han inden for en dag, efter at han fra Moskva vendte tilbage til sin stilling i Washington efter mødet i Genève den 16. juni mellem præsidenterne Biden og Putin. Antonov sagde 21. juni: "Alle deltagere [forlod Genève] med håb om, at russisk-amerikanske relationer ville stabilisere sig. Vi forventer bestemt, at morgendagen vil være bedre, ikke kun bedre for Rusland og USA, men for hele verden... I de tidlige timer i dag sendte vi vores kolleger en række forslag om møderne; om behovet for at holde en seriøs samtale om hvordan vi vil leve sammen. Vi har ingen anden mulighed end at leve uden at skændes på denne planet. Det er fordi, som den russiske præsident Vladimir Putin har udtalt mange gange, Rusland og

USA har et særligt ansvar for international fred og sikkerhed. Vi burde samarbejde, og der er ingen anden mulighed".

Senere på dagen sagde Ned Price, talsmand for det amerikanske udenrigsministerium, at forberedelserne til det første møde mellem USA og Rusland er i gang. Den amerikanske delegation vil blive ledet af en højtstående embedsmand i udenrigsministeriet.

Et stærkt synspunkt på hvordan samtalerne skal fortsætte, kommer fra Dmitry Stefanovich, en ekspert ved 'Primakov Institute for World Economy and International Relations' i Rusland. Han understregede, at mandatet fra Biden-Putin-aftalen er todelt. Det ene er diskussion om atomvåbenkontrol. Den anden del er bilateral dialog om risikostyring for at afværge at udløse en krig ved et uheld eller anden nødsituation.

Faren ved bevidste højrisikable handlinger fremgår tydeligt af de seneste NATO-planer for troppeindsættelse. Næste uge i Sortehavet begynder en fælles militærøvelse mellem NATO og Ukraine, "Sea Breeze", der involverer mere end 5.000 tropper, 32 skibe, 40 fly og deltagelse fra 32 lande i 12 dage (28. juni-10. juli). Lige nu sejler Royal Navys britiske krigsskib HMS Dronning Elizabeth med sine ledsagefartøjer og et kontingent af F-35B-stealth-kampfly i det østlige Middelhav, klar til kampaktioner i Syrien og Irak, tilsyneladende rettet imod ISIS.

Føj til denne krigsfare de forværrede forhold for både pandemien og hungersnøden. Der er COVID-19-bølger på den sydlige halvkugle i Sydamerika og Afrika samt nye bølger i Centralasien.

Udbredelsen af sult og hungersnød øges. I dag udsendte Verdensfødevareprogrammet en meddelelse: "41 millioner mennesker er nu i overhængende risiko for hungersnød", hvilket forøger det tidligere WFP-skøn af antallet af mennesker, der i

år kan dø af sult uden nødhjælp fra 34 millioner. Direktør David Beasley sagde: "Jeg vil understrege, hvor dårligt det er derude. I dag banker 41 millioner mennesker bogstaveligt talt på hungersnødens dør. Prisen for at nå dem er omkring \$ 6 mia. Vi har brug for finansiering, og vi har brug for det nu".

Der ligger ingen "naturlige" fysiske begrænsninger til grund for disse forfærdelige katastrofer. De er resultatet af årtier med bevidst undertrykkelse af den økonomiske udvikling fra London/Wall Street-imperiet, som nu indfører drastiske reduktioner i energi, vand, mad, kemikalier, industri, landbrug og andre basale fornødenheder, for at forårsage masseaffolkning under påskud af at "redde planeten".

Men på samme tid træder tusinder af mennesker frem i opposition. Denne weekends konference i Schiller Institutet er et samlingspunkt i forhold til mobilisering af en global anti-malthusiansk alliance.

Helga Zepp-LaRouche beskrev i dag situationen som "anspændt, men lovende". Blandt de punkter, hun bemærkede i sin briefing, var den russiske præsident Vladimir Putins initiativ.

I dag er det minde- og sorgdag i anledning af 80-årsdagen for Hitlers styrkers angreb på Sovjetunionen. Putin skrev en gæstekronik, der blev offentliggjort i dagens udgave af den tyske ugeavis Die Zeit med titlen "At være åben på trods af fortiden". Den kunne ikke være mere betegnende for den måde at tænke og handle på, kaldet "modsætningerne sammenfald", der blev formuleret i det 15. århundrede af kardinal Nicholas af Cusa, og i dag støttes af Helga Zepp-LaRouche.

Putin afsluttede sin artikel idet han specifikt adresserede Europa, men implicit verden generelt: "Verden er et dynamisk sted, der står over for nye udfordringer og trusler. Vi har simpelthen ikke råd til at bære byrden af tidligere misforståelser, hårde følelser, konflikter og fejl. Det er en byrde, der forhindrer os i at koncentrere os om de aktuelle

udfordringer. Vi er overbevist om, at vi alle burde erkende disse fejl og rette dem. Vores fælles og ubestridelige mål er at garantere sikkerhed på kontinentet uden skillelinjer, et fælles rum for retfærdigt samarbejde samt inkluderende udvikling for velstanden i Europa og verden som helhed”.

Helga Zepp-LaRouche Webcast: Efter Genève giver Putin et generøst tilbud

Webcast med Helga Zepp-LaRouche den 23. august 2021

I en gennemgang af begivenhederne siden Biden-Putin-topmødet i Genève pegede Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, på historielektionen Putin gav, der blev offentliggjort i *Die Zeit*, som et yderligere eksempel på at han har forpligtet sig til at sikre, at læren fra 2. Verdenskrig forstås. At krigshøgene i USA fortsætter med flere sanktioner mod Rusland og angreb på Kina – inklusive den vanvittig morsomme trussel om at "isolere Kina!" – viser, at denne lære stadig er hårdt tiltrængt. Denne kommende weekends online Schiller Institut-videokonference kommer på det rigtige tidspunkt til at give borgerne mulighed for at gribe ind i udformningen af historien. Med nye truende bølger af COVID, strømsvigt i Milano, og broer der kollapser i Tyskland, hvilken slags idioti er det at bruge flere penge på krige, i stedet for at bygge nye infrastrukturelle platforme? I en gennemgang af begivenhederne siden Biden-Putin-topmødet i Genève pegede Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, på historielektionen Putin gav, der blev offentliggjort i *Die Zeit*, som et yderligere eksempel på at

han har forpligtet sig til at sikre, at læren fra 2. Verdenskrig forstås. At krigshøgene i USA fortsætter med flere sanktioner mod Rusland og angreb på Kina – inklusive den vanvittig morsomme trussel om at "isolere Kina!" – viser, at denne lære stadig er hårdt tiltrængt. Denne kommende weekends online Schiller Institut-videokonference kommer på det rigtige tidspunkt til at give borgerne mulighed for at gribe ind i udformningen af historien. Med nye truende bølger af COVID, strømsvigt i Milano, og broer der kolliderer i Tyskland, hvilken slags idioti er det at bruge flere penge på krige, i stedet for at bygge nye infrastrukturelle platforme?

Se webcastet her

Forlad verden med geopolitisk konfrontation

18. juni (EIRNS) – Dagen efter Putin-Biden-topmødet den 16. juni, som begge præsidenter beskrev som konstruktivt, kom der flere officielle synspunkter om hvad der videre kan ske, i en positiv retning. I et interview i Moskva kaldte den russiske viceudenrigsminister, Sergey Ryabkov, mødet for "en ny start." Han sagde, at han havde fået besked på at følge op, uden at tøve. Med hensyn til forslaget fra topmødet om strategiske stabilitetsforhandlinger: "Jeg vil sige, at vi har en række direkte instruktioner fra lederskabet for at undgå pauser i praktisk interaktion med USA ..."

I Washington, DC, holdt den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, en telefonkonference med medierne den 17. juni og rapporterede om administrationens syn på Bidens rundtur til alle tre topmøder; under hvilken diskussion Sullivan sagde, at

Biden vil søge et møde med Kinas præsident Xi Jinping i den kommende periode. Afskriften fra Det Hvide Hus rapporterer Sullivans uddybning: "[hvad] præsidenten sagde om, at der ikke er nogen erstatning for dialog på lederniveau som en central del af, hvorfor han holdt topmødet med Putin i går, gælder også for Kina og for præsident Xi Jinping. Han vil fremover søge efter muligheder for at samarbejde med præsident Xi. Vi har ingen særlige planer i øjeblikket, men jeg vil bemærke, at begge ledere sandsynligvis vil være med ved G20 i Italien i oktober... [Vi] vil sætte os ned for at finde frem til den rigtige fremgangsmåde for de to præsidenter at engagere sig". Han henviste til to måder – muligvis telefonisk eller ved et sidemøde på et internationalt møde – og sidenhen – "på anden vis".

Umiddelbart efter erklæringen fra Sullivan bekræftede udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, den samme meddelelse til South China Morning Post: at administrationen forudser et møde mellem Biden og Xi. Kinas CGTN TV udsendte derefter denne historie med internationale kommentarer.

Disse begivenheder, målt på deres potentiale, ikke deres tilsyneladende øjeblikkelige resultater, gør Schiller Instituttets internationale konference 26. – 27. juni og den igangværende dialog meget vigtig.

<https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20210626-27-conference>

Det kritiske element er at formulere indholdet af den nødvendige politik – til gavn for alle mennesker og fremtiden – og tilskynde til diskussion og bevægelse i forhold til midlerne til at få det til at ske. Drivkraften er det presserende behov for en samarbejdsindsats for en global sundhedsinfrastruktur for sundhedssikkerhed. Dette er utvivlsomt i alles fælles interesse, og opnås gennem fælles handling.

Se på øjebliksbilledet af pandemien og hungersnød. Den sydlige halvkugle er hårdt ramt. I Afrika raser den tredje bølge af COVID-19 i mange nationer, især i det sydlige Afrika. Sydafrika har indsat militæret for at forsøge at holde visse kommercielle funktioner i gang. Der er ynkeligt få vacciner overalt. I Sydamerika er virusset ude af kontrol mange steder. I denne uge registrerede Paraguay 18,9 dødsfald pr. million indbyggere, sammenlignet med 2,7 i Indien, 2,2 i Sydafrika og 1,1 i USA. Efter Paraguays dødelighedsprocent kommer Surinam, Argentina, Uruguay, Colombia, Brasilien og Peru, alle med grufulde forhold.

Verdens fødevarer-situation forværres. FAO's, Fødevare- og Landbrugsorganisationens, seneste skøn er, at fødevarerpriserne i år vil være 20% højere end i 2020 for importerede fødevarer til "lavindkomst fødevarer-manglende" nationer – hvilket betyder fattige nationer, der er afhængige af kommerciel eller doneret fødevarerimport. Dette betyder lidelse og død. Verdensfødevarerprogrammet (WFP) advarer om, at 34 millioner mennesker er på sultegrænsen i år. Omkring 9 millioner sultede ihjel sidste år, mere end antallet af COVID-19-dødsfald i 2020. WFP's David Beasley er i det sydlige Afrika i denne uge på grund af krisen. Han besøgte WFP-operationer i det nordlige Mozambique i Cabo Delgado, et sted for terrorisme og omfattende fordrivelser. Næsten 2 millioner mennesker i landet er afhængige af fødevarerhjælp.

På denne baggrund talte også Helga Zepp-LaRouche, præsident for Schiller Institutet, dagen efter Putin-Biden-topmødet om sin evaluering. Som deltager i et internationalt dweb-program fra Trinidad & Tobago, sagde hun: "Mødet mellem præsident Biden og præsident Putin i går i Genève er et håbefuldt skridt i den rigtige retning. De gentog diskussionen mellem Gorbatsjov og Reagan på daværende tidspunkt om, "at en atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes". Jeg var meget lettet, da jeg hørte det, for hvis man har atomkrig, taler vi om afslutningen på civilisationen. Så dette er et første skridt, men det skal

udvides...

"Efter min opfattelse er det bedste der kunne ske – og ærligt talt tror jeg, at den eneste måde det vil kunne lykkes – er, hvis USA og Kina i fællesskab tager hånd om udviklingen af især Latinamerika, Caribien, Central Amerika: Der er så mange projekter, der kunne opløfte menneskers liv i Trinidad...

"Jeg tror, at vi har brug for et moderne sundhedsvæsen i hvert enkelt land, i Haiti, i Mali... i hvert enkelt land. De har brug for den samme slags sundhedssystem, som vi plejede at have i Tyskland før privatiseringen af sundhedssektoren; som kineserne har demonstreret i Wuhan, hvor de var i stand til at dæmme op for pandemien på to måneder. Men det kræver moderne hospitaler, infrastruktur, rent vand. Der er 2 milliarder mennesker i verden, der ikke har adgang til rent vand! Elektricitet.

"Så jeg tror, at hvis USA og Kina og andre lande går sammen og siger, at vi er nødt til at besejre denne pandemi – og faren for nye – ved at hjælpe med at opbygge moderne sundhedssystemer i hvert enkelt land, så ville det være den fælles mission, der ville løfte alle ud af geopolitisk konfrontation og tjene menneskehedens fælles mål. Og det er, hvad jeg virkelig synes må ske".

Billede: Putin og Biden. Credits: Kremlin.ru

**Et skridt væk fra afgrunden –
og hvad der nu skal til for**

at vinde en varig fred

16. juni (EIRNS) – USA's præsident Joe Biden og den russiske præsident Vladimir Putin dukkede frem fra deres fire-timers diskussion på topmødet i dag i Genève, Schweiz, for at præsentere verden for en "fælles erklæring fra USA og Rusland om strategisk stabilitet", hvis korte tekst indeholder følgende centrale forpligtelse: " I dag bekræfter vi igen princippet om, at en atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes". Den nøjagtige sætning blev brugt af præsidenterne Reagan og Gorbatsjov på deres berømte topmøde i november 1985 på samme sted, på højdepunktet af Den kolde Krig.

Præsidenterne Biden og Putin blev yderligere enige om at etablere en bilateral strategisk stabilitetsdialog for holdene af eksperter på begge sider, for at påbegynde arbejdet med de utallige sikkerhedsrelaterede problemer, som de to lande og verden står over for. Topmødet, som begge ledere var enige om, var konstruktivt, og et første skridt i retning af at forbedre de amerikansk-russiske forbindelser, der er dalet til det laveste niveau i årtier, muligvis nogen sinde.

Strategisk er dette et skridt væk fra afgrundens rand og et presserende nødvendigt skridt. Men det er et lille første skridt, som endnu ikke er sikkert, og som fjender af fredeligt samarbejde mellem USA, Rusland og Kina ihærdigt vil agere for at stoppe. Selve det faktum at præsident Biden overhovedet mødtes med Putin, endsige nåede til en beskeden aftale om at indlede forhandlinger, har allerede fremprovokeret vildt hysteri blandt pressehyænerne, der overfusede Biden på hans pressekonference efter topmødet, på en måde som de tidligere forbeholdt præsident Trump. Disse medier er de betalte lejermordere for de fallerede interesser på Wall Street og i City of London og deres operatører i det militærindustrielle kompleks, efterretningsorganerne og andre steder, hvis overlevelse afhænger af at stoppe det amerikanske samarbejde med Rusland og Kina for enhver pris.

LaRouche-organisationen og Schiller Instituttet har insisteret på at advare mod faren for atomkrig, netop på grund af hele det uopretteligt bankerotte transatlantiske finanssystem. Vi har slået alarm mod den britisk ledede kampagne for at påtvinge malthusiansk affolkning over hele planeten i skikkelse af 'Great Green Reset'. Og vigtigst af alt har vi gentaget og uddybet den politik, som Lyndon LaRouche præsenterede som den eneste bæredygtige, langsigtede strategi for at vinde en varig fred.

Dagens lille fremskridt må nu, for at lykkes, følges op af gennemførelsen af denne politik: samarbejde om at opbygge et sundhedssystem i verdensklasse i enhver nation på planeten for at besejre pandemien; fælles arbejde inden for rumvidenskab og udforskning; og konkursreorganiseringen af det eksisterende finansielle system for at stoppe den truende hyperinflationære eksplosion i at ødelægge alle fysiske økonomier.

Tilbage i marts 1984 tog Lyndon LaRouche netop fat på disse spørgsmål i et dokument med titlen "LaRouche-doktrinen: udkast til aftalepapir mellem USA og USSR." (https://larouchepub.com/eiw/public/1991/eirv18n02-19910111/eirv18n02-19910111_026-_larouche_doctrine_draft_memo-lar.pdf). LaRouche udarbejdede dokumentet et år efter, at hans drøftelser med Reagan-administrationen havde ført til Ronald Reagans berømte bekendtgørelse af 'Strategic Defense Initiative' i marts 1983, og lidt mere end et år før Reagan tog denne tilgang til topmødet i 1985 med Gorbatsjov i Genève. I dokumentet siger LaRouche:

"Det politiske fundament for varig fred skal være: a) Den ubetingede suverænitet for hver eneste nationalstat og b) Samarbejde mellem suveræne nationalstater om at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologisk fremskridt, til gensidig fordel for alle.

"Det mest afgørende træk ved den nuværende gennemførelse af en sådan politik for varig fred er en dybtgående ændring i de

monetære, økonomiske og politiske forbindelser mellem de dominerende magter og de relativt underordnede nationer, der ofte klassificeres som 'udviklingslande'. Medmindre ulighederne i kølvandet af den moderne kolonialisme gradvis afhjælpes, kan der ikke være nogen varig fred på denne planet.

"For så vidt som USA og Sovjetunionen anerkender en forøgelse af de produktive arbejdskræfter overalt på planeten som værende af afgørende strategisk interesse for begge parter, er de to supermagter bundet i denne grad og på denne måde af en fælles interesse. Dette er kernen i den politiske og økonomiske praksis, der er uundværlig for at fremme varig fred mellem disse to magter...

"Supermagterne er i fællesskab enige om vedtagelsen af to opgaver som menneskehedens fælles interesse såvel som den specifikke interesse for hver af de to magter: 1) Etablering af fuld økonomisk retfærdighed under overholdelse af betingelserne for det individuelle liv i alle nationer på planeten i en periode på ikke mere end 50 år; 2) Menneskets udforskning og kolonisering af det nærliggende rum som menneskehedens fortsatte fælles mål og interesse under og efter afslutningen af den første opgave. Vedtagelsen af disse to arbejdsmaal som den fælles opgave og de respektive interesser til fælles for de to magter og andre samarbejdende nationer, udgør det centrale referencepunkt for udhuling af de potentielle politiske og økonomiske årsager til krigsførelse mellem magterne".

Billede: Credits Kremlin.ru

Putin–Biden-topmødet: Hvad dagspressen ikke fortæller dig

15. juni 2021 (EIRNS) – Topmødet mellem præsidenterne Vladimir Putin og Joe Biden kunne ikke have fundet sted på et mere kritisk tidspunkt i historien. Ikke kun den nuværende historie, men universalhistorien. Freden i Westfalen i 1648 sluttede årtier med krigsførelse i Europa ved at etablere begrebet national suverænitet mellem nationer baseret på princippet om, at en nations nationale interesser hviler på de andres interesser. Dette princip er blevet overtrådt mange gange, og der er blevet udkæmpet forfærdelige krige som følge heraf, og ingen mere dødbringende og destruktive end de globale krige i det 20. "krigens århundrede", som Lyndon LaRouche kaldte det.

Men under ledelse af Franklin Roosevelt blev der udarbejdet og gennemført et FN-charter efter Anden Verdenskrig, med det formål at genoprette de principper der ligger til grund for den Westfalske Fred, samt mekanismer (omend ufuldkomne) til at styre konflikter, før der gribes til militære handlinger. Disse ideer blev videreudviklet i 1954, da Kina og Indien, repræsenteret af Zhou Enlai og Jawaharlal Nehru, løste deres daværende konflikt ved at formulere de fem principper for fredelig sameksistens – territorial integritet; ikke-aggression; ikke-indblanding i interne anliggender; ligestilling mellem nationer; og fredelig sameksistens. Disse principper blev vedtaget i 1955 af deltagerne i Bandung-konferencen af afrikanske og asiatiske nationer, frie fra deres tidligere koloniale herskere, og i 1961 ved grundlæggelsen af De alliancefrie landes bevægelse.

Historikeren Patrick Lawrence gennemgik disse fem principper i en artikel, der blev offentliggjort i dag i Consortium News,

og tilføjede at USA "ikke på noget tidspunkt har overholdt så meget som ét af Zhous principper. Det har altid, under ethvert givet år, overtrådt alle fem". Alt imens det nok kan være en overdrivelse, er Lawrences pointe, at dette kan være et sandhedens øjeblik for USA – at præsidenterne Biden og Putin faktisk kan være på vej til at foretage en ændring mod det bedre i de bilaterale forbindelser, hen imod de dybtgående idéer om 'westfalsk' suverænitet, hen imod genopretning af fornuft i amerikanske udenrigsrelationer.

En lignende pointe blev fremsat af Ray McGovern, en tidligere ledende CIA-analytiker for sovjetisk/russiske anliggender igennem 27 år. McGovern pegede i et interview, der blev offentliggjort den 9. juni på hans websted, www.raymcgovern.com, på den skæbnesvangre dag den 13. april, hvor fire begivenheder fandt sted den samme dag: det blev meddelt, at russerne havde indsat betydelige militære styrker på grænsen til Ukraine Den russiske forsvarsminister Sergej Shoygu bekræftede denne indsættelse; viceudenrigsminister Sergei Ryabkov advarede USA om, at dets planlagte udsendelse af to destroyere til Sortehavet i dette farlige øjeblik "var en leg med ilden" (indsættelsen blev annulleret); og præsident Biden ringede til præsident Putin og satte gang i processen, der førte til dette topmøde. McGovern forudsagde ikke noget særligt resultat – han advarede om, at medierne og krigspartiet i USA gjorde alt hvad de kunne for at sabotere mødet.

Omend det står klart for verden, at præsident Biden er omgivet af rådgivere og militærindustrielle talsmænd, der fremmer konfrontation med både Rusland og Kina, er det også rigtigt, at han indledte et to timers telefonopkald med præsident Xi Jinping, på trods af at hans udenrigsminister Antony Blinken fremturer med Pompeo-løgner om kinesisk "folkedrab" og "slavearbejde"; og at han tog initiativ til et telefonopkald til Putin på en dag, der bogstaveligt talt kunne have været starten på en krig, en krig, der kunne have ført til

udslettelse af menneskeheden.

Efter at være blevet narret af en journalist til at kalde Putin en "morder" den 17. marts, blev Biden presset af pressen mandag for at gentage fortællelsen, men svarede i stedet: "Jeg har mødt ham. Han er intelligent. Han er hård. Og jeg har fundet ud af, at han er – som de plejede at sige, da jeg spillede bold – en værdig modstander".

Verden befinder sig på en afgrund og står over for faren for et økonomisk hyperinflationært sammenbrud; af en global krig mellem atombevæbnede magter; af en pandemi, der smitter og dræber flere mennesker i år end sidste år; og et økonomisk nedbrud af de produktive kræfter over det meste af verden uden for Kina og dets periferi. Som serien af Schiller Institut-konferencer det sidste år har vist, er det muligt og absolut nødvendigt at samle mennesker med god vilje fra alle dele af verden – politiske ledere; videnskabsmænd; medicinske fagfolk; kunstnere; ungdom – at knytte båndene mellem nationer og forskellige kulturer for både at tackle denne eksistentielle krise, og søsætte det nye paradigme, der kræves for at opbygge en verden, der er mennesket værdigt. Den kommende konference, den 26. – 27. juni, fortsætter denne proces. Tilmeld dig <https://schillerinstitute.nationbuilder.com>

**Tid til et nyt paradigme! Fra
68'ernes fortid til
humanismens fremtid, af Peter**

Møller

Med stort ståhej kræves der at vi lytter, og adlyder: "Menneskeheden ødelægger planeten!" skråles der. "Vores CO₂-udslip overopheder kloden på uigenkaldelig vis! Og alle videnskabsmænd er enige – nu er tiden til handling kommet! Ikke at handle uomgåeligt og stadigvæk at stille spørgsmål er komplet amoralsk og absolut forkasteligt!" Men er dette nu også sandt? Er det ikke muligt, at man kunne tage fejl? Og hvis nu man tog fejl, ville det virkelig være første gang i historien, at hele nationer, med uhyrlige konsekvenser til følge, var frygtelig galt på den ideologisk – ja, sågar hele civilisationer? Ville det da ikke være bedre en stund endnu på modig vis at stille de ubehagelige spørgsmål, også selvom det kræver at vi svømmer imod strømmen? Og i så fald at de ovenstående påstande var forkerte, at forstå hvad årsagen var, der førte til dette skævvredne verdenssyn?

Dette, samt en langt mere videnskabelig og fascinerende forståelse af naturen selv, og menneskets rolle i denne, er det, som det efterfølgende vil handle om.

Modeller som ikke kunne forudse

Så, til at begynde med, hvorfor er det egentlig at klimamodellerne aldrig rammer rigtigt? [Se grafikken ovenover. U.S. House Committee on Science, Space & Technology 29 Mar 2017 Testimony of John R. Christy Professor of Atmospheric Science, Alabama State Climatologist University of Alabama in Huntsville. Beskrivelsen er fodnote 1A]

Den øverste kurve er gennemsnittet af 102 klimamodellers forudsigelser; de to nedre grafer er egentlige målinger taget, henholdsvis, af vejrballoner og satellitter. Henrik Svensmark, som arbejder på DTU, og som har bevist et fascinerende forhold mellem skydannelse og kosmisk stråling, bemærkede for nyligt, at modellerne uden CO₂-faktoren rent faktisk ligger temmelig

tæt på de egentlige målinger [1B].

I figur 2 [beskrivelsen i 1C] ser vi modellerne både med (rød) og uden (blå) faktoren af drivhusgasser, vist sammen med temperaturmålingerne (grå). Man kan se, at modellerne uden drivhusgasserne faktisk ligger relativt tæt op af de egentlige målinger, hvorimod modellerne med faktoren af drivhusgasser næsten altid viser for varme temperaturer.

Hvis man i fodbold ville blive ved med at skyde så skævt ville træneren nok på et tidspunkt hive én til side og foreslå, at man prøver en anden sportsgren. Men vores miljøvenlige politikere og andre "eksperter" synes, at deres præcision er mere end god nok til at kvalificere dem til superligaen! Ja, i følge disse dommedagsklimaprofeter ville ikke engang en kat – med sine ni liv – kunne have overlevet sin egen undergang lige så ofte som menneskeheden har gjort dette i de sidste årtier.

Hér er blot et par eksempler fra et imponerende CV: Life Magazine, 1970: "Om et årti vil dem, som bor i byerne være nødsaget til at bære gasmasker for at overleve luftforureningen... I 1985 vil luftforurening have reduceret mængden af sollys, som når Jorden, til det halve..."

("In a decade, urban dwellers will have to wear gas masks to survive air pollution...by 1985 air pollution will have reduced the amount of sunlight reaching earth by one half...")

Washington Post, 1971: "Vedvarende emissioner over fem til ti år kunne være tilstrækkeligt til at udløse en istid." ("Sustained emissions over five to ten years, could be sufficient to trigger an ice age.")

Newsweek, 1975: "Den centrale kendsgerning er, at... Jordens klima synes at blive køligere." ("The central fact is that... the earth's climate seems to be cooling down.")

Men som det ufejlbarlige, moralske kompas, de bryster sig af at repræsentere, svingede de så fra stik nord til stik syd: Associated Press, 1989: "FN-embedsmand forudser katastrofe: ...Hele nationer kunne blive udslettet fra Jordens overflade på grund af stigende havvandstand, hvis ikke global opvarmning er vendt inden år 2000."

("U.N. OFFICIAL PREDICTS DISASTER: ...[E]ntire nations could be wiped off the face of the earth by rising sea levels if global warming is not reversed by the year 2000.")

The Miracle Planet, 1990: "Madagascar vil stort set være væk i fem år medmindre der sker noget. Og i øjeblikket sker intet." ("Madagascar will largely be gone in five years unless something happens. And nothing is happening.")

Michael Oppenheimer, Miljøets Forsvarsfond (The Environmental Defense Fund), 1990: "I år 1995 vil drivhuseffekten lægge Nordamerikas og Eurasiens kerneområder øde med en forfærdelig tørke, hvilket vil medføre ødelagte afgrøder og fødevareoptøjer... Det mexicanske politi vil anholde ulovlige amerikanske indvandrere, som strømmer til Mexico for at søge arbejde som landarbejdere." ("By 1995, the greenhouse effect would be desolating the heartlands of North America and Eurasia with horrific drought, causing crop failures and food riots... The Mexican police will round up illegal American migrants surging into Mexico seeking work as field hands.")

CNN, 2001: "Om ti års tid vil de fleste af de lavtliggende atoller omkring Tavalus' ni øer i det sydlige Stillehav være dækket af vand, idet den globale opvarmning forårsager havvandstandens stigning." ("In ten years' time, most of the low-lying atolls surrounding Tuvalu's nine Islands in the South Pacific Ocean will be submerged under water as global warming rises sea levels.")

Alexandria Ocasio-Cortez fra Repræsentanternes Hus i USA, MLKShow, 2019: "Verden vil ende om 12 år, hvis ikke vi gør

noget ved klimaforandringerne." ("...[T]he world is going to end in 12 years if we don't address climate change.")

Alle disse, mildt sagt, ikke helt korrekte forudsigelser har selvfølgelig ikke gjort dem mindre selvsikre – hvorfor nu også det? – og med fast overbevisning erklærer de deres hellige krig mod verdens CO₂-syndere. Man mindes om hekseforfølgelserne i Den Lille Istid – brændt på bålet for at have forårsaget det radikale temperaturfald! Den eneste forskel fra i dag er, at der dengang var en betydelig temperaturforandring – bevirket af solens daværende ringe aktivitet kaldet "Maunder-Minimum". Det er det der sker, når man ikke går videnskabeligt til værks!

Vi bør måske her indskyde at de ofte citerede "97% af alle videnskabsfolk, som støtter teorien om menneskeskabte klimaforandringer" er en sofistisk fordrejning af virkeligheden. De såkaldte "97%", som stammer fra et studie af John Cook, er en sammensætning af ca. 12.000 forskellige videnskabsartikler om klimaet. Deraf behandler omkring 8.000 af disse ikke tesen om menneskeskabte klimaforandringer og indgår således ikke i statistikken [2]. I resten af artiklerne støtter knapt 3.000 af dem kun implicit tesen om menneskeskabte klimaforandringer [3]. Der er herunder også mange, som blot antager tesen som sand, og beskæftiger sig med de logiske følger af denne "sandhed", for eksempel artikler om mulige økonomiske konsekvenser. Udover dette inkluderes sågar artikler fra videnskabsfolk, som ikke støtter tesen om menneskeskabte klimaforandringer; for eksempel studier fra den israelske videnskabsmand Nir Shaviv, som i 2018 blev inviteret ind i det tyske parlament for at vidne mod tesen[4]. Studiet om de "97%" er ikke en statistisk analyse – det er politisk sofisme – og det ville gøre verden godt, hvis man ikke blev ved med at gentage den.

Men hvis det hele er så forkert, hvor kommer så denne udbredte fundamentalistiske dommedagsholdning fra? Hvordan er det muligt, at verdens befolkninger og regeringer kan være så

skrækkelig galt på den? Og, før vi kommer til dette, hvad er de antagelser der ligger til grund for et så forskruet billede af menneske og natur?

To billeder af naturen

Hvad, altså, er den naturforståelse, som vores miljøromantikere aggressivt prædiker, og hvormed de kræver at have patent på selve naturens egne love? De mener, at naturen er i en fuldstændig perfekt, om end skrøbelig, balance med sig selv; en balance nøje vedligeholdt over hundreder af millioner af år, som hvert eneste levesten spiller en uundværlig rolle i at opretholde: en præcis, afstemt harmoni. Men nu træder mennesket frem, og med vold ødelægger det denne søde idyl! Landbrugets og husdyravlens imperialistiske ekspansion, industriens larm og støj, videnskabens unaturlige forståelse af naturens mystik, rumfartens nedbrydning af grænserne lagt fast fra naturens egen side; alle disse bringer nu det fine, kunstneriske urværk ud af balance, og ruinerer Moder Naturs møjsommelige arbejde!

Men svarer dette syn til naturen selv, som den erkendes, når vi studerer dens historie? Eller beskriver det ovenstående billede måske nærmere en psykologisk projicering af den fantasifyldte romantikers skizofrene og skrøbelige sindstilstand, hvis opretholdelse konstant trues af videnskabens virkelighed?

Betragter vi naturens udvikling over millioner af år, må vi hurtigt fastslå at der, langt fra en balance, her er tale om en stadig voksende "ubalance". Den harmoni – som man med rette kan imponeres af – er ikke en slags "perfekt akkord", men i stedet nærmere en Bach-lignende komposition af konstant udvikling og transformation. Forandring og bestræbelse mod forbedring – dvs. evolution – synes naturens egentlige lov. Organismers individuelle eksistens er vigtig, kun for så vidt at de bidrager til evolutionens overordnede udvikling; og det faktum at naturen har været villig til at ofre 80-90% af alle

arter indtil nu, hvis dette betød fremskridt for helheden, er et bevis derpå [5]. Fremskridt synes hér at betyde en stigning i evnen til at kunne transformere omgivelserne, således at disse kan understøtte højere former for liv. Dette ses for eksempel i den konstante forøgelse af organismers metabolisme over hundreder af millioner af år. Ikke tilpasning, men transformation af miljøet og ekspansion af livs egen virke er livets grundlov.

Med denne udvikling – fra havets dyb til landjord og luft – følger også et andet karakteristikum: indeslutningen af omgivelsernes egenskaber i organismen selv. Da der endnu kun fandtes encellet liv dybt i Jordens have, var celledeling ensbetydende med en ny organisme. Men med livets udvikling kunne dette pludselig finde sted inde i organismen selv, og muliggjorde dermed et væld af nye organismer. Dog havde disse livsformer ingen motoriske egenskaber – ingen lemmer som kunne bevæge dem – og de fragtedes her og der af havets strømme. Over tiden udvikledes finner og hale, og de blev nu i stand til selv at bestemme deres færd. Deres æg, som ingen skaller havde, kunne relativt let interagere med havets miljø og befrugtedes først efter at de var lagt. Som liv bevægede sig op på land, blev dette havmiljø ligeså indesluttet i organismerne selv, beskyttet af en stærkere overflade. Æggene fik hårde skaller og marinemiljøet indesluttedes i deres indre; befrugtningen fandt nu også sted inde i organismerne selv. Indtil fremkomsten af pattedyr var temperaturen reguleret af miljøet; denne blev nu også indesluttet i organismen selv, og ikke blot befrugtningen, men fostrets udvikling fandt sted inde i organismen.

 Eksempel på overgang af livsformer fra havet til landet: Tiktaalik roseae, en overgangsform ("manglende link") mellem muskelfisk og terrestriske hvirveldyr fra Øvre Devonian i Nordamerika. (Billede: Nobu Tamura email:nobu.tamura@yahoo.com http://spinops.blogspot.com/, CC BY-SA 4.0 via Wikimedia

Commons)

Vi ser over tiden altså – igen – ikke en stigende tilpasning til miljøet, men tværtimod en voksende uafhængighed, kombineret med en forøget transformation og dominans af liv over dets miljø. Med menneskets indtræden på evolutionens scene, synes den ultimative indeslutningsproces at have indtruffet: selve evolutionsprocessen selv blev nu indesluttet i én art, som kunne forøge sin forandring af omverdenen uden at være tvunget til først at vente på biologiens videreudvikling. Det var som om hele denne "klassiske" komposition opsummeredes i temaets sidste gentagelse, der implicit bærer med sig, ikke blot kompositionens samlede potentiale, men også dennes dybeste og sande betydning.

Menneskets videnskab og teknologiske kunnen er altså ikke det mindst, men derimod det mest naturlige – en refleksion af livs primære, ontologiske eksistens: evolutionens fremskridt. At stoppe denne, at kræve at et givent stadie må bevares for altid – også selvom dette kan synes nok så smukt – ville være det samme, som at forbyde J.S. Bach at komponere i mere end én toneart.

Et frygteligt argument

"Men", vil vi nu høre en stemme indvende – en stemme med et mægtigt modargument, som vi må give tilsvaret, hvis ikke hele det forrige skal falde til jorden med ét slag – "projicerer vi ikke ligeså? Er dette fremskridtsorienterede syn på naturen ikke blot en genspejling af vores subjektivitet? Er der overhovedet noget tidspunkt hvor vi ikke projicerer vores eget syn? Er vi ikke altid "inde i" vores eget sind? Og hvis dette forholder sig sådan, er det da muligt at vide noget som helst?" Og sådanne stemmer, hvis de ønskede det, kunne sågar understøtte deres argument med geometriske eksempler.

Hvis vi forestiller os at et plan og en sfære hver især blev spurgt hvad vinkelsummen af en trekants vinkler var, ville planet svare, at denne altid er 180 grader. Men sfæren, på den anden side, ville modsige dette og insistere på at denne altid

er mere end 180 grader og afhængig af trekantens størrelse. Ville de ikke begge have ret? Og hvad nu med parallelle linjer? Planet ville med absolut overbevisning fastholde at disse aldrig mødes, mens sfæren, med samme faste overbevisning, ville sige at de altid mødes ved "polerne". Har de hér ikke ligeså begge ret? Har de ikke hver især deres egen "sandhed"?

Står det da frit til individets smag at vælge om mennesket er en destruktiv virus i midten af naturens kunstfærdige mesterværk, eller om dets fremskridt er den naturlige videreudvikling af naturen selv? Hvordan kunne vi tilbagevise dette relativismens argument? Og hvis ikke, hvordan kunne man da hævde at kende vejen frem for vores samfund? Vi måtte da selv give tabt på relativismens hav og – uden hverken kort eller kompas – lade de blinde strømme føre os hid og did.

Hvordan ved man noget?

Før vi tager dette næste skridt, er det værd at bemærke, at geometri, i og for sig, præcis ligeså meget – eller lidt – sandhed bærer med sig, som en hvilken som helst anden form for sprog. Platons dybsindige tanker udtrykkes, ligesom sofisternes bedragerier, begge på oldgræsk. Engelsk indeholder både Shakespeares skønne poesi, såvel som Bentham's hedonistiske kalkule. Og på tysk er både Schillers ophøjede dramaer og Nietzsches pessimistiske filosofi at finde. Sandheden findes altså aldrig i udtrykkets medium i og for sig selv.

"Giv mig et sted at stå," sagde altså Archimedes, "og jeg skal bevæge verden!" Hvor er vores ståsted, vores faste grund? Hvor finder vi vores kort og kompas? Lad os, som klassicismens Tyskland gjorde det tidligere, læne os på Gottfried Leibniz' visdom: "En skabning er mere fuldkommen end en anden, hvis man hos den finder noget, der kan anføres som apriorisk grund for

det, der sker i den anden. Det er på dette grundlag, at man kan sige, at den indvirker på den anden.”[6]

Tager vi vores musikalske eksempel igen. Bachs kompositioner kan ikke forstås fra de individuelle noders eller skalaers standpunkt, som blot repræsenterer stadier i den overordnede udvikling. Idéen – enheden – som bestemmer kompositions udfoldelse, transcenderer de individuelle elementer, og deres eksistens’ ”mening” kan kun findes i kompositionen som helhed. Den overordnede udviklingsidé er derfor ”mere fuldkommen” end delene, da den er grundlaget for disses eksistens (dvs. kan forklare dem a priori), mens delene, som isolerede størrelser, ikke kan påvise grunden hverken for helhedens, eller deres egen, eksistens.

Således forholder det sig også med evolutionen. Hver organisme har en rolle at spille i evolutionen som helhed, men disse – en hund, en fisk, et firben – har ingen mulighed for, at fatte deres egen rolle deri. Kun fra evolutionsprocessens helhedssyn kan deres roller forstås, som nødvendige stadier i den overordnede udvikling. Helheden er altså vigtigere – igen ”mere fuldkommen” – end de individuelle elementer, og det er denne som vi må rette os efter. Kun mennesket – den eneste kognitive skabning vi kender til – besidder potentialet til at gøre sig denne udviklingsproces bevidst og handle ud fra viden, og er derfor, som konsekvens, mere fuldkommen end alle andre arter.

Lad os, for nu at være fuldstændig sikre, tage spørgsmålet op fra en anden vinkel, og dermed, forhåbentligt, begrave kulturrelativismens tågeslør for evigt. Det 20. århundredes Leibniz, Lyndon LaRouche, definerer, med sit koncept om den potentielle befolkningstæthed, viden, som det, der kan måles gennem menneskets systemiske effekt i og på det fysiske univers. Når vi får ny indsigt i universets processer, indeslutter vi – på samme måde som liv gør det – disse processer i vores virke, og øger derigennem vores uafhængighed, såvel som vores transformative effekt, på

omgivelserne, set, for eksempel, i form af nye teknologier. Som eksempler på dette kunne vi nævne opdagelsen af de astronomiske cyklusser, som grundlaget for landbrug; forståelsen af rotation, som centralt i udviklingen af maskiner; Leibniz' Vis-Viva-begreb, som grundlaget for dampmaskinens succes [7]; og Mendelejevs harmoniske koncept om elementernes orden, som grundlaget for en systematisk forståelse af alle kemiske processer. Det faktum at sådanne indsigter – der i øvrigt har hverken masse eller energi – øger vores magt over universets processer, demonstrerer, at vi nødvendigvis handler mere i overensstemmelse med universets underliggende love, end uden disse opdagelser. Hvordan kunne vores effekt ellers forøges i universet?

Hvad er altså forskellen på de to ovenfor opstillede hypoteser om naturen, i forhold til deres systemiske effekt i det fysiske univers, når vi handler efter dem? Miljøbevægelsens hypotese forbyder menneskets indgriben i naturen og forandring af denne, og søger at minimere dennes effekt – dvs. søger at minimere menneskets kontrol over universets processer – og søger, som logisk følge deraf, at maksimere vores sårbarhed til omgivelserne. De er blandedt af denne kendsgerning gennem en romantisk "Adam-og-Eva"-forestilling om, at så længe de tilbyder Moder Natur, og holder fingrene fra "videnskabens træ", så skal hun nok forsørge dem med alt hvad livet kunne begære. Den anden opstillede hypotese søger at maksimere menneskehedens systemiske kontrol over universets processer, ved – ligesom evolutionsprocessen selv – at indeslutte alle disse i menneskets egen handlingssfære, dvs. at menneskeheden vil kontrollere en altid større del af universets processer. I religiøs terminologi ville man sige, at vores samfund til stadighed bringes i højere overensstemmelse med Skaberens intention, Hans "synspunkt". Vi ved altså, at den sidst opstillede hypotese er tættere på sandheden, da den, i diametral modsætning til miljøflippernes, øger vores systemiske magt i universet. At være "i harmoni med" naturen, svarer altså ikke til en formindskelse af vores indflydelse,

men stik det modsatte, en forøgelse. Magt og harmoni er her fuldstændig kongruente begreber. Men, hvis menneskets fremskridt er det mest naturlige, hvor kommer da denne miljøbevægelses aggressive anti-natur fra? Lad os dykke ned i historiens gemmer, for at forstå hvor nøglen til dette spørgsmål ligger begravet.

De paradigmatiskke 68'ere

Miljøbevægelsen er intet nyt under den historiske sol. Her er et brudstykke fra et episk digt fra det gamle Grækenland: "Der var en tid, da utallige menneskestammer, på trods af vid udspredning, undertrykte overfladen af jordens dybe favn, og Zeus så og havde medlidenhed og i sit vise hjerte besluttede at lindre den altnærende jord fra mennesket ved at forårsage den store strid i den trojanske krig, således at dødens last kunne tømme verden. Og heltene blev slået ihjel i Troja, og Zeus' plan gik i opfyldelse [8]." ("There was a time when countless tribes of men, though wide-dispersed oppressed the surface of the deep-bosomed earth, and Zeus saw and had pity and his wise heart resolved to relieve the all-nurturing earth of men by causing the great struggle of the Ilian war, that the load of death might empty the world. And the heroes were slain in Troy, and the plan of Zeus came to pass.")

Nutidens ekko – "overbefolkning!" – af denne oldgamle ideologi springer ikke organisk op som en græsrodsbevægelse, men er i stedet skabt, på unaturlig vis, fra træets oligarkiske "krone"; og hér, gennem 1001-Klubben, WWF, m.fl., får rødderne deres finansielle og ideologiske næring [9]. Den er skabt af en oligarkisk elite, der kaster sig selv i Olympens lys, og ser verdens befolkning som kvæg, der kan kontrolleres på zeusisk manér om nødvendigt. I modsætning hértil står den humanistiske idé, der betragter mennesket som et prometeusisk fornuftsvæsen, der er givet evnen – ja, sågar missionen – at fremme den universelle skabelsesproces. Dette har været, og er stadig den dag i dag, den historiske hovedkonflikt.

I moderne tid – dvs. efter den italienske Renæssance – har konflikten udtrykt sig i kampen mellem den amerikanske Prometheus og den britiske Olymp. Den amerikanske Revolution, støttet af Europas humanistiske kredse, var ikke en spontan uenighed over beskatning eller monopol, men en århundreders kamp mellem disse to diametralt modsatte menneskesyn [10]. I Europa, specielt med Leibniz' og Bachs "elever", som Moses Mendelssohn, Gotthold Lessing, Friedrich Schiller og Ludwig van Beethoven, fandt humanismen sit højeste udtryk i klassicismens Tyskland. Denne leibnizianske alliance mellem Tyskland og USA, illustreret af Benjamin Franklins besøg hos Abraham Kästner og R.E. Raspe [11], byggede "rygraden" i vores vestlige civilisations nyere tid. Det økonomiske højdepunkt fandt sted med Bismarcks adoptering af det "Amerikanske System" i den anden halvdel af det 19. århundrede; en international alliance som på dette tidspunkt ledtes af Henry C. Careys kredse i USA [12]. Men med to verdenskrige, 60'ernes snigmord af moralske ledere i USA, og specielt 68er-oprøret, blev denne historiske rygrad, kulturelt og institutionelt, "knækket", og begge nationer mistede nu forbindelsen til deres bedre prometeusiske natur og dermed deres egen kulturs suverænitæt.

I USA, under Franklin Roosevelt, havde humanismen opblusset, efter 30 års anglofil politik, og Churchill måtte finde sig i at høre hvordan Roosevelts USA planlagde befrielsen og udviklingen af alle de tidligere kolonier [13]. Men denne intention døde med Roosevelt, og de amerikanske soldater – som mere eller mindre bevidst havde delt præsidentens vision – vendte tilbage til et samfund under anti-kommunismens banner. Troen på en bedre fremtid blev nu erstattet med mistroens anti-kommunisme, og frygten for tab af status og sikkerhed afsatte medmenneskelighed og mod. Under sådanne kår opvoksede generationen, der senere skulle blive kendt som "68'erne". Med en konstant trussel af en atomkrig hængende i luften, så en moralsk usikker generation hvordan 60'ernes moralske ledere blev nedskudt én efter én, uden mening og uden forklaring.

Disse omstændigheder skabte en chokeffekt, som førte til en flugt fra virkeligheden, der var for skrækkelig til at rumme. Dionysiske udskejelser i form af psykotropiske stoffer, seksuelle nyskabelser og nye former for støj, blev udtrykket for denne skizofrene flugttilstand, som i stigende grad nu overtog ungdommens angstelige sind.

Robert F. Kennedy – den dræbte præsidents bror – udtalte sig om disse udviklinger, inden han selv i 1968 blev skudt: "Jeg tror at det er forklaringen, egentlig, bag hippierne. De har nået den konklusion, at de ikke kan påvirke deres egne liv og ikke kan påvirke samfundet... så de slukker og lukker. De hiver gardinet ned, og siger, vi vil – vi kan ikke forlade Jorden – men vil forlade den så meget som vi kan." ("I think that's the explanation, really, of the hippies. They've reached the conclusion that they can't effect their own lives and they can't effect society... so they turn off. They pull the curtain down, and say we're going to – we can't get off the earth – but we're gonna leave it as much as we can.")

Dette "parallelle univers" slog sig nu ligeså ned i efterkrigstidens Tyskland – et Tyskland hvis tidligere humanistiske kultur var blevet svækket af hyperinflation og økonomisk destruktion udspændt mellem to grufulde verdenskrige, og angloamerikanske kredses genindsættelse, i Tysklands efterretningstjenester, af en del af de selvsamme nazistiske netværker, der lige havde spredt terror og rædsel – internationalt, såvel som hos den tyske befolkning selv[14]; netværker, som i øvrigt var nemme at afpresse og kontrollere, givet deres fortid. Det er forståeligt, at der var stor utilfredshed med denne situation, men i stedet for at genopleve klassicismens humanistiske idé, smed Tysklands 68'ere "babyen ud med badevandet"; de afviste, som deres jævnaldrende i Amerika, selve idéen om en historisk identitet, og adopterede i stedet idéen om at leve i det sanselige her og nu – som var det en isoleret størrelse afskåret fra fortid og fremtid – og styrtede sig ned i de mørke dionysiske strømme.

Men med afvisningen af en historisk identitet, forkastede de også idéen om fremtiden; de forkastede de næste generationers eksistensberettigelse. Der var ingen fremtid, og deres egen eksistens kunne kun retfærdiggøres gennem dennes absolutte udelukkelse. Dette var ikke blot en personlig "mening"; ikke blot et passivt synspunkt. Fremtiden blev nu til en trussel mod deres identitet, og alle ideologier og politiske initiativer, som søgte at underminere, ja, sågar tilintetgøre, fremtiden, blev nu i stigende grad 68'ernes psykologiske tilflugt. Miljøbevægelsens "grønne" ideologi er ikke andet end dette: retfærdiggørelsen af fremtidens tilintetgørelse. Dette er 68'ernes ideologi, og det er det som vi er oppe imod i dag.

Er der en fremtid?

Nu er tiden kommet til at afvise denne uhyre menneskehadske ideologi med absolut beslutsomhed; ikke blot i sine individuelle argumenter, men i sin helhed. Vi må genoplive og forsvare den fremtid, som 68'erne forkastede årtier tilbage. Hvordan ser denne fremtid ud? Vil den være i overensstemmelse med de love i naturen, som vi præsenterede ovenfor? Selvom vi her ikke vil påstå at kende hele svaret, kan vi dog sige visse ting med sikkerhed. Vi mennesker kan forstå universet, fordi dets underliggende love harmonerer med vores sjæl. Som vi indeslutter og overtager ansvaret for en altid større bid af dette univers, ekspanderes vore virke – og alt liv, som vi tager med os – ikke blot på planeten, men snart, mere og mere, først ud i vores solsystem, og da, længere ud i det stadig ukendte. Og jo mere vi tør tro os ud i dette ukendte, jo mere vil vi begynde at forstå, at det aldrig var et truende mørke, men blot et overset og venligt potentiale der ventede os, ja sågar, vores allerbedste ven. Vi vil erkende, at jo mere vi bevæger os ud i det ukendte, jo mere vil vi der genfinde vores egen sjæls ubegrænsede og sande natur.

Med dette i sinde, lad os afslutte med et par citater fra denne "fremtid" – fra Apollo-astronauternes succesfulde rejse til Månen og hjem igen[15]:

"Når sollyset skinner gennem rummets sortthed, er det sort. Men jeg var i sollyset og var i stand til at kigge på denne sortthed. Jeg mener, hvad er det vi ser? Kald det universet, men det er rummets uendelighed og tidens uendelighed. Jeg kigger på noget der kaldes rummet, som ingen ende har, og tiden, som ingen mening har. Man kan virkelig fokusere på det, fordi man har denne planet derude, denne planet kaldet Jorden, hvilket selv er i denne sortthed, men er oplyst, fordi sollyset rammer et objekt, rammer noget som kaldes Jorden. Og det er ikke en fjendtlig sortthed. Måske er den ikke fjendtlig, på grund af Jordens skønhed, som giver den en slags liv. Jeg følte mig meget velkommen der. Ved du, Månen har ventet på os i tusinder af år... millioner af år, måske, medmindre nogle andre har været der før os, på et tidspunkt. Det er muligt, selvom vi ikke så nogle beviser derpå. Jeg følte det som om at jeg var den eneste der, men ikke et rumvæsen... ikke et rumvæsen i form af at invadere en andens domæne. Jeg opfattede ikke Månen som fjendtlig. Jeg opfattede den som meget majestætisk smuk. Blid i farve, men majestætisk smuk."—Gene Cernan, Apollo 17

("When the sunlight shines through the blackness of space, it's black. But I was in sunlight and I was able to look at this blackness. I mean what are you looking at? Call it the universe but it's the infinity of space and the infinity of time. I'm looking at something called space that has no end, and at time that has no meaning. You can really focus on it because you've got this planet out there, this planet called Earth, which itself is in this blackness but it is lit up, because the sun-light strikes on an object, it strikes on something called Earth. And it's not a hostile blackness. Maybe it's not hostile because of the beauty of the Earth, that sort of gives it life. I felt very welcome there. You know, the Moon's been waiting for us for thousands of years ... millions of years, maybe, unless some-one else has already been there before us, at some time. That's possible, although we didn't really see any evidence of that. I felt like I was

the only one there, but not an alien ... not an alien in terms of invading someone else's domain. I didn't find the Moon hostile. I found it very majestically beautiful. Bland in color, but majestically beautiful"—Gene Cernan, Apollo 17)

"Okay, Houston, mens jeg er herude i det ukendtes vidundere ved Hadley [-bjergets nedre skrån timer på Månen] indser jeg, at der er en fundamental sandhed i vores natur: mennesket må og skal opdage!"—David Scott, Kommandør af Apollo 15 ("Okay, Houston, as I am staying out here in the wonders of the unknown at [the lower slopes of Mt.] Hadley [on the Moon], I realized there's a fundamental truth to our nature: man must explore!"—David Scott, Commander of Apollo 15)

"Evolutionens vej er nu i rummet, lige så meget som på Jorden. Mennesket, som en art, har vist, at menneskeheden var klar til at binde sig til... at leve i miljøer, som var komplet anderledes... end dem som arten udviklede sig i... Menneskeheden s evolutionskurve er blevet bøjet..."—Harrison Schmitt, Apollo 17

("The path of evolution is now in space, as much as on earth. Man has shown that as a species ... mankind was willing to commit itself ... to living in environments that were completely different ... than those in which the species evolved... The curve of human evolution has been bent."—Harrison Schmitt, Apollo 17)

Dette er blot et splitsekund af den kontinuerlige inspiration, der venter os og den fremtidige menneskehed. Denne fremtid kan være den smukkeste, den mest fascinerende, den mest glædelige af alle epoker indtil nu oplevet af den samlede menneskehed. Med den nye Silkevejspolitik, med rumfartens optimistiske tilbagevenden og med en ny tørst efter det sande og smukke i menneskets natur, står vi på tærsklen til en ny æra. Potentialet er synligt for dem der kan se. Men om det vil lykkes os at realisere denne glade, menneskelige, ubegrænsede fremtid eller om den grønne pessimismes unaturlige og menneskehadske mørke vil sprede sig og slukke dette lys, det,

kære læser, er nu op til dig.

Artikelen blev oprindeligt udgivet i det tyske tidsskrift Fusion, Vol. 40, No. 2, 2019, og EIR tidsskrift Vol. 48, No. 17, den 23. april 2021.

Fodnoter:

[1A] "Five-year averaged values of annual mean (1979-2016) tropical bulk TMT as depicted by the average of 102 IPCC CMIP5 climate models (red) in 32 institutional groups (dotted lines). The 1979-2016 linear trend of all time series intersects at zero in 1979. Observations are displayed with symbols: Green circles – average of 4 balloon datasets, blue squares – 3 satellite datasets and purple diamonds – 3 reanalyses. See text for observational datasets utilized. The last observational point at 2015 is the average of 2013-2016 only, while all other points are centered, 5-year averages." Fra J.R. Christys foretræde.

[1B] Præsentation af Henrik Svensmark på Nærum Gymnasium, den 28. August, 2017: <https://www.youtube.com/watch?v=lGaJvVoLsuM>.

[1C] "The linear trends of the average of the climate model simulations (red) and the averages of the three types of observational datasets described in the text." Fra J.R. Christys foretræde.

[2] For yderligere detaljer, se denne artikel: <https://climatechangedispatch.com/when-32-6-becomes-97-the-bald-faced-lie-that-changed-the-western-world.html/>

[3] Se: <https://skepticalscience.com/tcp.php?t=search&s=a&a=&c=3&e=3&yf=1991&yt=2011>

[4] Se: <http://www.sciencebits.com/bundestag>

[5] Et af de bedste eksempler er den Store Iltkatastrofe, som fandt sted for omkring 3 milliarder år siden, hvor

cyanobakterier frigjorde enorme mængder af ilt i havene og i atmosfæren, og forårsagede en masseudryddelse.

[6] Gottfried Leibniz' Monadologi

[7] Leibniz' beskrivelse af $Vis Viva = m \times v^2$, fremfor Descartes' $m \times v$, er grunden til at dampmaskinen fungerer, da partiklers hastighed pludselig får en langt væsentligere rolle. Se også Leibniz, Papin and the Steam Engine: A Case Study of British Sabotage of Science: https://archive.schillerinstitute.com/educ/pedagogy/steam_engine.html

[8] Kypria; et fragment af et tabt episk digt fra det gamle Grækenland.

[9] Se Lyndon LaRouches "The Coming Fall of the House of Windsor," EIR magazine, Vol. 21, No. 43, October 28, 1994.

[10] Se H. Graham Lowrys How the Nation was Won: America's Untold Story, Vol. 1: 1630-1754, Executive Intelligence Review, Washington, D.C. 1988.

[11] Se David Shavins "From Leibniz to Franklin on 'Happiness,'" i Fidelio magazine, Vol. XII, No. 1, Summer 2003. Gentrykt her: https://archive.schillerinstitute.com/fid_02-06/031_happinessA.html.

[12] Se Anthony Chaitkins "The 'Land-Bridge': Henry Carey's Global Development Program." EIR magazine, Vol. 24, No.19, May 2, 1997, pp. 30-53.

[13] Se Franklin Roosevelts søns, Elliot Roosevelts, bog Som Han Så Det.

[14] Se Helga Zepp-LaRouche, ed., The Hitler Book, New Benjamin Franklin House, New York, NY. 1984.

[15] Fra dokumentaren For All Mankind, the first part of which

can be found here: https://youtu.be/otvtMfEI_9w?t=3

Schweiz nedstemmer CO₂-lov – "der er en grænse for en tyrans magt"

13. juni (EIRNS) – I dag i England udsendte G7-lederne i slutningen af deres tredages møde i Cornwall deres "Cardis Bay G7 Summit Communiqué" – vores fælles dagsorden for global handling for at 'genopbygge bedre'. B3W, som de kalder det – 'Build Back Better for the World' – perspektivet, der er skrevet ud på 25 sider, er ultragrønt, blottet for alt, hvad der virkelig er nødvendigt for at bekæmpe pandemier og hungersnød eller for at opbygge en moderne økonomi. Det indeholder direkte bankfolkenes svindelnumre baseret på kulstofmarkeder. Desuden er B3W et åbenlyst trick mod Kina og Bælte- og Vejinitiativet, der bygger reel infrastruktur over hele kloden. Præsident Biden og udenrigsminister Blinken praler af det. Hvem kan acceptere noget af dette?

Den passende reaktion ses i folkeafstemningen i dag i Schweiz, hvor folket nedstemte "CO₂-loven". Man kan høre ekkoet af "Der er en grænse for en tyrans magt ..." fra Rütli eden i 'Wilhelm Tell' af Friedrich Schiller.

Den schweiziske CO₂-lov, der er i fuld overensstemmelse med Paris-aftalen og den nye B3W, ville have gjort hverdagen umulig med brændstofafgifter og andre såkaldte decarboniserende foranstaltninger. Den blev udtænkt under fupnummeret om, at udledninger af drivhusgas må reduceres for at forhindre planeten i at blive overophedet. Nej-stemmerne kom fra landdistrikterne og andre valgkredse i 21 af de 26

schweiziske kantoner. Kun Genève, Basel, Zürich og andre byområder stemte grønt.

Der er andre vigtige udtryk for fornuft og suverænitet. I det amerikanske Vesten og landbrugsstaterne mobiliserer både lovgivere og borgere mod de grønne miljøforanstaltninger i Bidens særlov fra januar. Det specielle mål for ophævelse er det såkaldte "30 x 30" krav i bekendtgørelse 14 008, om at 30% af alt land og vand i USA skal tages ud af enhver produktiv anvendelse inden 2030, under det falske påskud at nedskære CO₂-emissioner og favorisere biodiversitet. Præcist samme 30 x 30 krav findes også i G7's "2030 Nature Compact", der blev frigivet i dag.

I opposition hertil har over 50 amter i 11 amerikanske stater vedtaget beslutninger om at ophæve denne foranstaltning. Den førende stat, der modsætter sig "30 x 30", er Nebraska, som har det mest kunstvandede landbrug af alle amerikanske stater og har over 97% af dets jord i privat ejerskab. Der er fremlagt lovforslag om ophævelse af "30 x 30" i både det amerikanske senat og Repræsentanternes Hus.

Men det geopolitiske aspekt af B3W rangerer lige så meget eller mere, korrumpert og dumt end selv det grønne dogme. Biden fortalte på sin pressekonference efter G7 i dag i Cornwall Airport Newquay, undervejs til at tale med dronningen: "Jeg foreslog, at vi skaber et demokratisk alternativ til Bælte- og Vejinitiativet: 'Build Back Better'. Og de er enige om det, og det er sat i gang, såvel detaljerne i det – vi blev enige om, at vi vil sammensætte en komité til at gøre det og fremkomme med det... vi vil insistere på, at der skal være høje standarder – for et klimavenligt, transparent alternativ til Bælte- og Vejinitiativet".

Biden beskrev B3W: "Det er en værdidrevet, gennemsigtig finansieringsmekanisme af høj standard, som vi skal etablere, til støtte for projekter inden for fire nøgleområder: klima, sundhed, digital teknologi og ligestilling mellem kønnene. Og

vi tror på, at det ikke kun vil være godt for landene, men det vil være godt for hele verden og repræsenterer værdier, som vores demokratier repræsenterer, og ikke 'autokratisk' fravær af værdier". Udenrigsminister Blinken sagde i morges på CNN fra Bruxelles, at USA vil "udnytte" privat finansiering til sit B3W og tage andre skridt, så de kan "gøre det på en mere positiv måde end Kina gør det med sit Bælte- og Vejinitiativ".

Dette må høre op. Det er afgørende, at den anti-malthusianske modstand, fra Schweiz til Nebraska og andre steder, breder sig. Schiller Instituttets dialogproces, både på de formelle konferencer og igangværende, spiller den kritiske rolle med udbredelse og formidling af ideer til et nyt paradigme.

Der er ingen tid at spille i betragtning af det forfærdelige dødstal og modgangen fra pandemien, hungersnød og det økonomiske sammenbrud. Både ledere fra Verdenssundhedsorganisationen og Verdensfødevareprogrammet understregede dette i de seneste dage..

I Cornwall på G7-topmødet understregede WHO's direktør, Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, at 70% af verden skal vaccineres inden 2022, tidspunktet for det næste G7-møde, men han sagde, at det, der blev lovet på G7-mødet i weekenden er "utilstrækkeligt".

Direktør for Verdensfødevareprogrammet, David Beasley, udsendte den 10. juni en særlig appel om fødevarehjælp til Etiopien, hvor 350.000 mennesker er i svær nød, og samlet set er 4 millioner mennesker usikre på fødevarer. Han sagde, at det var den mest akutte og dybe fødevarekrise i en enkelt nation i ti år.

Schiller Instituttets konference den 26.-27. juni har titlen: "Til alles fælles bedste, ikke regler til gavn for de få!" <https://schillerinstitute.nationbuilder.com/20210626-27-konference>

Vil menneskets historie nu ende i en tragedie, eller sejre i et nyt paradigme? Lær af Nikolas fra Kues (Cusanus), video ved Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche henvender sig til et publikum af unge mennesker fra hele verden om den tankemetode, som Nikolas fra Kues opdagede.

“(Nikolas fra Kues) udviklede en tankemetode, at tænke noget helt nyt... Det var ideen om, at menneskelig fornuft har evnen til at definere en løsning på et helt andet og højere niveau, end dem hvor alle konflikter og modsætninger opstod. Det tager fat på evnen til at tænke på en Enhed, der er af højere størrelsesorden og kraft end de Mange. Og når man først har trænet ens eget sind til at tænke sådan (i overensstemmelse med modsætningernes sammenfald), har man den ufejlbarlige nøgle til kreativitet, og man kan anvende denne måde at tænke på i stort set alle tankedomæner. ” – Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Instituttet og en af verdens førende Cusanus-eksperter, insisterer på, at for at komme ud af den nye, mørke tidsalder må menneskeheden lære af faderen til Den gyldne Renæssance fra det 15. århundrede, Nikolas fra Kues. Vi må begynde med den underliggende krise: den i tankemetoden.

Billede: Nicholas of Cusa. credit: Nick Thomsen, CC BY-NC 2.0

Biden lander i Storbritannien, truer straks Rusland... igen

10. juni 2021 (EIRNS) – Umiddelbart ved ankomsten til Storbritannien onsdag holdt præsident Joe Biden en tale, der truede Rusland i lignende vendinger som dem han brugte i sin leder i Washington Post tidligere på ugen og i Det Hvide Hus' dekret af 15. april. "Jeg er på vej mod G7, derefter til NATO's ministermøde og derefter til mødet med hr. Putin for at fortælle ham, hvad jeg vil have at han skal vide", sagde Biden på RAF Mildenhall i Suffolk, England – hjemsted for en amerikansk optanknings-enhed. "Vi søger ikke konflikt med Rusland, vi ønsker et stabilt forudsigeligt forhold," sagde Biden. "Jeg er klar over, at USA vil reagere på en håndfast og meningsfuld måde, når den russiske regering deltager i harmfulde handlinger. Vi har allerede demonstreret det. Jeg vil meddele, at der er konsekvenser for at krænke demokratiets suverænitet i USA og Europa og andre steder".

Kreml har erklæret sin hensigt om at forsøge at stoppe det frie fald i relationerne mellem USA og Rusland, og bemærkede at præsident Putin ikke er den første til at rejse spørgsmålet om sanktioner. Biden ser imidlertid ud til at være forprogrammeret til endnu en gang at levere truslerne, alt sammen under opsyn af udenrigsminister Tony Blinken, der vil deltage på topmødet.

Billede: Biden taler til US Air Force-personale på Mildenhall Air Base i Storbritannien 10. juni 2021

London og Washingtons politik "står i modsætning til menneskehedens fælles interesser, inklusive det amerikanske folk"

10. juni (EIRNS) – Præsident Joe Biden har indledt sin uges lange rejse til Europa – som kulminerer med et topmøde den 16. juni med den russiske præsident Vladimir Putin – med et forudsigeligt og truende verbalt angreb mod Rusland. Hans bemærkninger var uden tvivl sød musik i ørerne hos det britiske etablissement, der orkestrerer et geopolitisk opgør mellem USA og Rusland og mellem USA og Kina. Som London Guardian muntert skriver i overskriften på en nylig leder: "Joe Bidens mission på G7-topmødet: at rekruttere allierede til den næste kolde krig".

Men vil det hele udspille sig efter Londons plan? Ikke sandsynligt. Virkeligheden har en grim måde at vælte selv de bedst udtænkte utopiske planer på.

En ledende artikel i Kinas halvofficielle *Global Times* den 9. juni påpegede, at etablissementets politik for geopolitisk konfrontation "ikke er andet end bluff", omend farligt, fordi det "ikke kan løse det egentlige problem i USA og Vesten", som er den økonomiske sammenbrudskrise, der rammer hele den transatlantiske region. "Hvis USA skal konkurrere med Kina strategisk," hævdede lederen, "vil den grundlæggende måde være at genoplive sin egen økonomi". Men de politiske eliter i Washington, konkluderede lederen, "er meget længere fra at

være i en konfrontation med Kina, end de er på en konfrontationskurs med tiden og med de fælles interesser for menneskeheden, inklusive det amerikanske folk”.

Dette er en nøjagtig karakteristik. Menneskehedens og amerikanernes fælles interesser, som er hårdt tiltrængt i vores tid, ligger i en global alliance mellem alle nationer om et lynprogram for at overvinde COVID-pandemien. Det kræves at besejre selve coronaviruset – gennem verdensomspændende massevaccination, testning og nødvendige offentlige foranstaltninger. Men det kræves også at overvinde det, der forvandlede en ren virus til en fuld pandemi: sammenbruddet af den fysiske økonomi og især sundhedsvæsenet, levestandarden og tilhørende økonomisk infrastruktur i løbet af de sidste 50 år.

En global mobilisering i denne retning – organisering af et globalt sundhedssystem med moderne kapaciteter i enhver nation i verden, som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, gentagne gange har opfordret til – fokuserer på, og placerer centralt på scenen, det presserende behov for den komplette internationale finansielle og økonomiske politik, som Lyndon LaRouche specificerede i sine berømte 'Fire Love'.

Bemærkninger leveret af Lyndon LaRouche for tyve år siden under en diskussion på en videokonference den 2. oktober 2001 med det peruvianske 'Society of Economist Engineers' tjener også til at opsummere nutidens strategiske situation:

”Så man på indføre et system for samarbejde, hvor man kan starte et stort udviklingsprojekt, hvor lande, der producerer mere højteknologi, vil producere det og sælge det på kredit til lande, der, ligesom det indre af Kina, har brug for denne overførsel af teknologi. Eller Indien. Og det marked – og USA's mulighed for at tage del i dette marked – er det bedste håb for USA.

Så hvis ikke vi samarbejder; hvis vi ikke kan samarbejde – på

et tidspunkt, hvor Rusland er villig til at samarbejde, Kina er villig til at samarbejde, Indien ønsker at samarbejde og Europa ønsker at samarbejde – hvis ikke vi samarbejder, er vi vanvittige! Og derfor, hvis vi er vanvittige, hvad vi vil få, er omkostningerne for vanvid, hvilket er en ny mørk tidsalder. Sådan er det: Når menneskeheden ikke er fornuftig, når imperier ikke har haft fornuften til at stoppe med at være sindssyge, har de generelt ødelagt sig selv, som Romerriget og andre før det.

"Og vi er på det punkt, hvor... denne planet ikke kan fortsætte i den retning, som den går nu. Vi kan ikke fortsætte dette system, der er ved at gå i opløsning, og vi kan heller ikke have en konflikt af den type, som Mellemøsten-konflikten truer med, eller på de måder, som nogle mennesker forsøger at gribe dette spørgsmål om terrorisme an: Vi kan ikke have det. Fordi denne planet ikke vil overleve under disse omstændigheder.

"Og derfor tror jeg, det er sådan man skal se på det. Der er ingen løsning undtagen en global løsning".

Billede: Capitol Hill – Sdandsd, CC BY-SA 4.0, via Wikimedia Commons

New Chapter in NSA-Danish Intelligence Scandal: NSA Targetted Denmark's Own Allies. EIR artikel af

Michelle Rasmussen

Abonnér her på EIR-Online, en gang om ugen. LaRouche-bevægelsens internationale tidsskrift.

Download (PDF, Unknown)

Collage: Michelle Rasmussen. World: Gerd Altmann/Pixabay NSA: U.S. government, Public domain, via Wikimedia

Commons; FE: By Skjoldbro – Own work, CC BY-SA 4.0;